

॥ कोबातीर्थमंडन श्री महावीरस्वामिने नमः ॥

॥ अनंतलब्धिनिधान श्री गौतमस्वामिने नमः ॥

॥ गणधर भगवंत श्री सुधर्मस्वामिने नमः ॥

॥ योगनिष्ठ आचार्य श्रीमद् बुद्धिसागरसूरीश्वरेभ्यो नमः ॥

॥ चारित्रचूडामणि आचार्य श्रीमद् कैलाससागरसूरीश्वरेभ्यो नमः ॥

आचार्य श्री कैलाससागरसूरि ज्ञानमंदिर

पुनितप्रेरणा व आशीर्वाद

राष्ट्रसंत श्रुतोद्धारक आचार्यदेव श्रीमत् पद्मसागरसूरीश्वरजी म. सा.

जैन मुद्रित ग्रंथ स्केनिंग प्रकल्प

ग्रंथांक : १

श्री महावीर जैन आराधना केन्द्र

आचार्यश्री कैलाससागरसूरि ज्ञानमंदिर
कोबा, गांधीनगर-श्री महावीर जैन आराधना केन्द्र
आचार्यश्री कैलाससागरसूरि ज्ञानमंदिर
कोबा, गांधीनगर-३८२००७ (गुजरात)
(079) 23276252, 23276204
फेक्स : 23276249

Websiet : www.kobatirth.org

Email : Kendra@kobatirth.org

शहर शाखा

आचार्यश्री कैलाससागरसूरि ज्ञानमंदिर
शहर शाखा
आचार्यश्री कैलाससागरसूरि ज्ञानमंदिर
त्रण बंगला, टोलकनगर
परिवार डाइनिंग हॉल की गली में
पालडी, अहमदाबाद - ३८०००७
(079) 26582355

વર્તમાનશાસનનાયક શ્રીમન્મહાવીરાય નમઃ
સૂરિ આત્મ-કમ્લ-લલિત-ભુવનતિલક સદ્ગુરુભ્યો નમઃ

શ્રી ઉત્તરાધ્યયનસૂત્ર

મૂલ-ગાથા, સંસ્કૃત-છાયા, ગુજરાતી-ભાવાર્થસહિત

શ્રી વિનયશ્રુતઅધ્યયન-૧

સંજોગા વિષ્ણુકસ્સ, અણગારસ્સ મિવસુણો ।

વિણયં પાઠકરિસ્સામિ, આણુપુલ્લિ સુણેહ મે ॥ ૧ ॥

સંયોગાદ્ વિષ્ણુકસ્સ, અણગારસ્સ મિશ્ણોઃ ।

વિનયં પ્રાદુષ્કરિષ્યામિ, આનુપૂર્વં શૃણુત મે ॥૧॥

દ્રવ્ય ભાવસંયોગથી સર્વથા રહિત અને દ્રવ્ય ભાવ
ધરથી રહિત એવા સાધુના વિનયને પ્રગટ કરીશ. કમસર
મારા તરફથી કહેવાતા વિનયને તમે સાંભળો ! (૧)

[૨]

શ્રી ઉત્તરાધ્યયનસૂત્રાર્થ

આણાણિદેસકરે, ગુરૂણમુવવાયકારણ ।

ઈંગિયાગારસંપળ્લે, સે વિણીણ ત્તિ વુચ્ચઈ ॥ ૨ ॥

આજ્ઞા નિર્દેશકરે, ગુરૂણામુપપાતકારકઃ ।

ઈઙ્ગિતાકારસમ્પન્નઃ, સ વિનીત હત્યુચ્ચતે ॥ ૨ ॥

આચાર્ય વિગેરેની આજ્ઞાના પાલન કરનારા, ગુરુની પાસે રહેનારા, આંખનો ઇશારો આદિ, દિશાનું અવલોકન આદિ આકારરૂપ ચેષ્ટાના જ્ઞાતા જે શિષ્ય આદિ હોય છે. તેને તીર્થંકર આદિ વિનીત કહે છે. (૨)

આણાણિદેસકરે, ગુરૂણમણુવવાયકારણ ।

પટિણીણ અસંબુદ્ધે, અવિણીણ ત્તિ વુચ્ચઈ ॥ ૩ ॥

આજ્ઞાનિર્દેશકરો, ગુરૂણામનુપપાતકારકઃ ।

પ્રત્યનીકોઽસંબુદ્ધઃ, અવિનીત હત્યુચ્ચતે ॥ ૩ ॥

ગુરુની આજ્ઞાનું પાલન નહીં કરનારા, ગુરુની પાસે નહીં રહેનારા, ગુરુથી સદા પ્રતિકૂલ વર્તનારા, તત્ત્વના અજ્ઞાતા, જે શિષ્યાદિ હોય છે. તેને તીર્થંકર આદિ, અવિનીત કહે છે. (૩)

જહા સુણી પૂઠ્ઠકણી, નિવ્વકસિજ્જઈ સચ્ચસો ।

એવં દુસ્સીલ પટિણીણ મુહરી નિવ્વકસિજ્જઈ ॥ ૪ ॥

યથા શુની પૂતિકર્ણી, નિષ્કાસ્યતે સર્વતઃ ।

પથં દુઃશીલઃ પ્રત્યનીકઃ, મુખરી નિષ્કાસ્યતે ॥ ૪ ॥

જેમ સહેલા કાનોવાળી કુતરી સઘળા સ્થાનોથી હાંકી કાઢવામાં આવે છે. તેમ કુશીલ, પ્રતિકૂલવર્તી, વાચાલ, અવિનીત શિષ્યાદિ કુલ-ગણુ-સંઘ વિ. માંથી બહિષ્કૃત કરવામાં આવે છે. (૪)

વિનયશ્રુતાધ્યયન-૧

[૩]

કળકુંડમં ચક્ષ્ણાણં, વિટ્ઠં ધુંજઈ સ્વયરો ।

એવં સીલં ચક્ષ્ણાણં, દુસ્સીલે રમઈ મિષ્ટ ॥ ૫ ॥

કળકુંડકં ત્યક્ત્વા સ્વલુ, વિષ્ટાં મુઢકતે સૂકરઃ ।

એવં શીલં ત્યક્ત્વા સ્વલુ, દુઃશીલે રમતે મૃગઃ ॥ ૫ ॥

જેમ ભુંડ, ચોખા વિ. ના ઉત્તમ ભોજનથી ભરપૂર થાળને છોડી વિષ્ટા ખાય છે તેમ અવિનીત, શીલને છોડી દુઃશીલમાં રમે છે. જેમ ગીતપ્રેમી હરણુ શિકારીનો શિકાર થાય છે તેમ આ અવિનીત, અધોગતિને નહીં જોતો અવિવેકી થઈ દુરાચારનું સેવન કરે છે. (૫)

સુણિયાઽભાવં સાણસ્સ, સ્વયરસ્સ નરસ્સ ય ।

વિણે ઠવિજ્જ અપ્પાણં, ઇચ્છંતો હિયમપ્પણો ॥ ૬ ॥

શ્રુત્વાઽભાવં શૂન્યાઃ, સૂકરસ્ય નરસ્ય ચ ।

વિનયે સ્થાપયેદ્ આત્માનં, ઇચ્છન્ હિતમાત્મનઃ ॥ ૬ ॥

કુતરી, સૂકરરૂપ દષ્ટાંત અને દાષ્ટાંતિકરૂપ અવિનીત શિષ્યના સર્વથી હાંકી કાઢવારૂપ અશોભન દશાને સાંભળી, સર્વથી હિતૈષી શિષ્યે, પોતાના આત્માને વિનયધર્મમાં સ્થાપિત કરવો જોઈએ. (૬)

તમ્હા વિણયમેસિજ્જા, સીલં પાઢલમેજ્જઓ ।

બુદ્ધપુત્તે નિયાગટ્ઠી ન, નિક્કસિજ્જઈ કળ્હુઈ ॥ ૭ ॥

તસ્માદ્ વિનયમેષયેત્, શીલં પ્રતિભેત યતઃ ।

બુદ્ધપુત્રો નિયાગાર્થી ન, નિષ્કાસ્યતે કુતશ્ચિત્ ॥ ૭ ॥

તેથી વિનયધર્મનું પાલન કરવું. જેથી શીલધર્મની પ્રાપ્તિ થાય છે. આ શીલવાણો, આચાર્ય વિ. નો પુત્ર જેવો-શુરુકૃપાપાત્ર

[૪]

શ્રી ઉત્તરાધ્યયનસૂત્રાર્થ

બનેલો, મોક્ષાર્થી વિનીત, ગચ્છાદિથી બહિષ્કૃત બનતો નથી.
પરંતુ સર્વાત્ર મુખ્ય જ કરાય છે. (૭)

નિસંતે સિયાઽમુહરી, બુદ્ધાણં અંતિય સયા ।

અદ્વજુત્તાણિ સિવિલ્લજ્જા, નિરદ્વાણિ ઉવજ્જણ ॥૮॥

નિશાન્તઃ સ્યાત્ અમુલ્લખઃ બુદ્ધાનામ્ અન્તિકે સદા ।

અર્થ યુક્તાનિ શિક્ષેત નિરર્થાનિ તુ વર્જયેત્ ॥૮॥

ઉપશાન્ત બની પ્રિયભાષી બનવું જોઈએ, આચાર્યદિની
પાસેથી સૂત્ર-અર્થરૂપ જિનાગમનો અભ્યાસ કરવો જોઈએ.
નિરર્થક-અન્ય શાસ્ત્રનો અભ્યાસ ન કરવો જોઈએ, જેથી
વિનયની સાધના થાય છે. (૮)

અણુસાસિઓ ન કુલ્પિજ્જા, સ્વંતિ સેવિજ્જ પંડિણ ।

સુદ્ધેહિં સહ સંસર્ગાં, હાસં કીડં ચ વજ્જણ ॥૯॥

અનુશિષ્ટો ન કુલ્પ્યેત્, ક્ષાન્તિ સેવેત પંડિતઃ ।

ક્ષુદ્રૈઃ સહ સંસર્ગ, હાસં ક્રીડાં ચ વર્જયેત્ ॥૯॥

શુરુઓ દ્વારા કઠોર વચનોથી પણ શિક્ષા મેળવનાર,
શિક્ષા આપનારા ઉપર ક્રોધ ન કરવો જોઈએ. પણ બુદ્ધિમાને
તે સહન કરવાં, સ્વચ્છંદી-ક્ષુદ્ર સાધુઓની સોબત છોડવી.
તથા હાસ્ય-ક્રીડાનો ત્યાગ કરવો, જેથી શિક્ષણની સાધના
સધાય છે. (૯)

મા ય ચણ્ડાલિયં કાસી, બહુયં મા ય આલવે ।

કાલેણ ય અહિજિત્તા, તઓ જ્ઞાણ એગઓ ॥૧૦॥

મા ચ ચણ્ડાલીકં કાર્ષીદ્, બહુકં મા ચ આલપેત્ ।

કાલેન ચાધીત્ય, તતો ધ્યાયેત્ એકકઃ ॥૧૦॥

વિનયશ્રુતાધ્યયન-૧

[૫]

હે શિષ્યો ! તમે ક્રોધ વિ. થી બોલાયેલા અસત્યવચનને કદી પણ છુપાવો નહીં ! પરંતુ યથાકાલ, અધ્યયન કરી, શુદ્ધ પ્રદેશમાં એકલા, ધ્યાન-ચિંતન કરો ! આ પ્રમાણે કર્તવ્યની વિધિ, અકર્તવ્યનો નિષેધ કહેલો છે. (૧૦)

આહચ્ચ ચણ્ડાલિયં કટ્ટુ, ન નિન્હુવિજ્ઞ કયાઈવિ ।

કડં કડેત્તિ ભાસેજ્ઞા, અકડં નો કડેત્તિ ય ॥૧૧॥

કદાચિત્ત્વ ચણ્ડાલીકં કૃત્વા, ન નિહનુચીત કદાચિદપિ ।

કૃતં કૃતમિતિ ભાષેત, અકૃતં નો કૃતમિતિ ચ ॥૧૧॥

કદાચ ક્રોધ વિ. થી બોલાયેલા અસત્યવચનને કદી પણ છુપાવો નહીં ! હું જુદડું નથી બોલ્યો એમ ન બોલો ! હું જુદડું બોલ્યો છું એમ બોલો ! અસત્ય ન બોલ્યા હોય તો હું જુદડું બોલ્યો છું એમ ન બોલો. (૧૧)

મા ગલિયસ્સેવ કસં, વયણમિચ્છે પુણો પુણો

કસં વ દટ્ટુમાઈન્ને, પાવગં પરિવજ્જણ ॥ ૧૨ ॥

મા ગલ્યસ્વ ઇવ કશાં, વચનમ્ ઇચ્છેત્ત પુનઃ પુનઃ ।

કશામ્ ઇવ દુટ્ટ્વા આકીર્ણઃ પાપકં પરિવર્જયેત્ ॥૧૨॥

જેમ અવિનીત ઘોડો, ચાખુકના પ્રહાર સિવાય પ્રવૃત્તિ કે નિવૃત્તિ કરતો નથી, તેમ સુશિષ્યે પ્રવૃત્તિ નિવૃત્તિની બાબતમાં વારંવાર ગુરુવચનની અપેક્ષા નહીં કરવી. જેમ જાતવાન ઘોડો ચાખુકને જોતાંવેંત અવિનયને છોડે છે તેમ વિનીત શિષ્યે, ગુરુના આકાર જોઈ પાપરૂપ અનુષ્ઠાન છોડી દેવું. (૧૨)

અણાસવા થૂલવયા કુસીલા, મિંડપે ચણ્ડં પકરણ્ણિ સીસા ।

ચિત્તાણુયા લહુ દક્ખોવવેયા, પસાયે તે હુ દુરાસયંપિ ॥૧૩॥

[૬]

શ્રી ઉત્તરાધ્યયનસૂત્રાથ

અનાશ્રવાઃસ્થૂલવચસઃ કુશીલાઃમૃદુમપિ ચ્ચણ્ડ' પ્રકુર્વન્તિ શિષ્યાઃ।
ચિત્તાનુગા લઘુ દાક્ષ્યોપપેતાઃ, પ્રસાદયેયુઃ તે હુ દુરાશયમપિ ॥૧૩॥

ગુરુવચનને નહીં માનનારા, વિચાર્યા વગર બોલનારા
સ્વચ્છંદાચારી શિષ્યો, શાન્ત ગુરુને કોપવાળા બનાવે છે.
ગુરુની આજ્ઞામાં રહેલા ગુરુની સમાધિને આહુતારા હોઈ-
ચતુર હોઈ વિલંબ વગર કાર્ય કરનારા શિષ્યોએ કોપવાળા
ગુરુને પણ પ્રસન્ન-શાન્ત કરવા જોઈએ. (૧૩)

નાપુટ્ઠો વાગરે કિંચિ, પુટ્ઠો વા નાલિયં વૅ ।

કોહં અસચ્ચં કુવ્વિજ્ઞા, ધારિજ્ઞા પ્રિયમપ્પિયં ॥ ૧૪ ॥

નાપુટ્ઠો વ્યાગૃણીયાત્ કિંચિત્, પુટ્ઠોવા નાલીકં વદેત્ ।

ક્રોધમ્ અસત્યં કુર્વિત્, ધારયેત્ પ્રિયમપ્રિયમ્ ॥ ૧૪ ॥

ગુરુના પૂછ્યા સીવાય કાંઈ બોલે નહીં. ગુરુ પૂછે તો જૂદકું
બોલે નહીં, પેદા થયેલ ક્રોધને દબાવી દેવો જોઈએ. નિંદા કે
સ્તુતિવાળા વચનમાં રાગ-દ્વેષ ન કરવો જોઈએ. (૧૪)

અપ્પા ચેવ દમેયવ્વો, અપ્પા હુ સ્વલુ દુદ્ધમો ।

અપ્પા દન્તો સુહી દ્વોહં, અસ્મિ લોણ પસ્થય ॥૧૫॥

આત્મા પૈવ દમિતવ્યઃ આત્મા હુ સ્વલુ દુર્લમઃ ।

આત્મા દાન્તઃ સુખી ભવતિ, અસ્મિન્ લોકે પરત્ર ચ ॥૧૫॥

આત્માનો-મનનો રાગ-દ્વેષના ત્યાગપૂર્વક વિજય કરવો
જોઈએ. કેમકે આત્મવિજય દુષ્કર છે. મનોવિજેતા, આલોકમાં,
પરલોકમાં સુખી થાય છે. (૧૫)

વરં મે અપ્પા દંતો, સંજમેણ તવેણ ય ।

માઽહં પરેહિં દમ્મંતો, બંધણેહિં વહેહિ ય ॥૧૬॥

વિનયશ્રુતાધ્યયન-૨

[૭]

વરં મે આત્મા દાન્તઃ સંયમેન તપસા ચ ।

માઽહં પરંદમિતઃ બન્ધનૈઃ વધૈશ્ચ ॥૧૬॥

સંયમ, તપ દ્વારા મારે શરીર, મનનો વિજય કરવો સર્વ-
શ્રેષ્ઠ છે. તેમ કરવાથી હું બીજાઓ દ્વારા બંધનો, વધોથી
હુઃખિત ન બની શકું. (૧૬)

પટિણીયં ચ બુદ્ધાણં, વાયા અદુવ કમ્મુણા ।

આવી વા જડ વા રહસે, નેવ કુજ્ઞા કયાઈ વિ ॥૧૭॥

પ્રત્યનીકં ચ બુદ્ધાનાં, વાચા અથવા કર્મણા ।

આવિર્વાં યદિ વા રહસિ, નૈવ કુર્યાત્ કદાચિદપિ ॥૧૭॥

વચનથી કે કર્મથી જન સમક્ષ કે એકાંતમાં કદી પણ
આચાર્ય વિના પ્રતિ પ્રતિકૂલ કરણી નહીં કરવી જોઈએ. (૧૭)

ન પક્ષ્વઓ ન પુરઓ, નેવ કિચ્છાણ પિદ્ધઓ ।

ન હુંજે ઝરુણા ઝરું, સયણે નો પડિસ્સુણે ॥૧૮॥

ન પક્ષતો ન પુરતો, નૈવ કૃત્યાનાં પૃષ્ઠતઃ ।

ન યુજ્ઞાદ્ ઝરુણા ઝરું, શયને નો પ્રતિશૃણુયાત્ ॥૧૮॥

વંદનીય ગુરુ આદિ પ્રતિ પડખે, આગળ કે પાછળ,
સાથળથી સાથળ લગાડીને ન બેસવું જોઈએ. શયનાસનમાં
સુતાં કે બેઠાં જવાબ ન આપવો જોઈએ. (૧૮)

નેવ પલ્હત્થિયં કુજ્ઞા, પક્ષ્વપિંડં ચ સંજણં ।

પાણ પસારિણ વાવિ, ન ચિટ્ઠે ગુરુણંતિણ ॥૧૯॥

નૈવ પર્યસ્તિકાં કુર્યાત્, પક્ષ્વપિંડં ચ સંયતઃ ।

પાદૌ પસાયં વાપિ, ન તિષ્ઠેદ્ ગુરુણામન્તિકે ॥૧૯॥

સાધુ, ગુરુ આદિની પાસે પગ ઉપર પગ ન ચઢાવે.

[૮]

શ્રી ઉત્તરાધ્યયનસૂત્રાર્થ

પડખે, ગોઠણ વિ. પર એ હાથ ન લગાવે. પગ લાંબા ન કરે. અર્થાત્ વિનયપૂર્વક ઉભો રહે કે બેસે. (૧૯)

આયરિણ્દિં વાહિત્તો, તુસિણીઓ ન કયાઈ વિ ।

પસાયપેહી નિયાગટ્ટી, ઉચ્ચિટ્ટે ગુરુ' સયા ॥૨૦॥

આચાર્ય' વ્યાહિતઃ તૃણીકો ન કદાચિદપિ ।

પ્રસાદપ્રેક્ષી નિયાગાર્થી, ઉપતિષ્ઠેત્ ગુરુ' સદા ॥૨૦॥

આચાર્ય વિ. જ્યારે બોલાવે ત્યારે કદી પણ ચુપચાપ ન રહી, ગુરુના પ્રસાદને બેનારો બની, મોક્ષાર્થી શિષ્યે, મધ્યએણ વંદામિ વિ. બોલતા, વિનયપૂર્વક આચાર્યાર્થિ ગુરુની પાસે હંમેશાં જવું બેઠએ. (૨૦)

આલવંતે લવંતે વા, ન નિસિજ્જ કયાઈ વિ ।

ચઈઝ્ઞ આસણ' ધીરો, જઓ જત્ત' પડિસ્સુણે ॥૨૧॥

આલપતિ લપતિ વા, ન નિષીદેત્ કદાચિદપિ ।

ત્યક્ત્વા આસન' ધીરો, યતો યત્તત્ પ્રતિશૃણુયાત્ ॥૨૧॥

જ્યારે ગુરુ, એકવાર અનેકવાર કોઈ કામ કરવાનું કહે તે વખતે કદી પણ બેસી કે રહેવું, પરંતુ આસન છોડી બુદ્ધિમાન-ચત્તવાન શિષ્યે, ગુરુનું જે કાંઈ હોય તે કાર્ય કરવું બેઠએ. (૨૧)

આસણગઓ ન પુચ્છિજ્જા, નેવ સેજ્જાગઓ કયાઈવિ ।

આગમ્મુક્કુડુઓ સતો, પુચ્છિજ્જા, પંજલી ઉડો ॥૨૨॥

આસનગતો ન પૃચ્છેત્, નૈવ શય્યાગતઃ કદાચિદપિ ।

આગમ્યોત્કુડુક સન્, પૃચ્છેત્ પ્રાજ્જલિપુટઃ ॥ ૨૨ ॥

આસન કે શય્યામાં બેઠાં બેઠાં કે સુતાં સુતાં, સૂત્ર વિ.ને

વિનયશ્રતાધ્યયન-૧

[૯]

પ્રશ્ન ન કરવો. પરંતુ ગુરુની પાસે આવીને આસન ઉપર બેસીને કે બેઠા વગર હાથ બેઠી વિનયપૂર્વક પ્રશ્ન કરવો. (૨૨)

एवं विणयजुत्तस्स, सुत्तं अत्थं च तदुभयं ।

पुच्छमाणस्स सीसस्स, वागरिज्ज जहासुयं ॥ ૨૩ ॥

एवं विनय युक्तस्य, सूत्रम् अर्थं च तदुभयम् ।

पृच्छतः शिष्यस्य, गृणीयात् यथाश्रुतम् ॥ ૨૩ ॥

પૂર્વોક્ત પ્રકારથી વિનયવાળા, સૂત્ર, અર્થ કે તદુભયને પૂછનારા શિષ્યને ગુરુ સંપ્રદાયથી પ્રાપ્ત સૂત્ર વિ. નો ગુરુ મહારાજે જવાબ આપવો બેઠેએ. (૨૩)

मुसं परिहरे भिक्षू, न य ओहारणि वए ।

भासादोसं परिहरे, मायं च वज्जए सया ॥ ૨૪ ॥

मृषां परिहरेद् भिक्षुः, न चावधारणीं वदेत् ।

भाषादोषं परिहरेत्, मायां च वर्जयेत् सदा ॥ ૨૪ ॥

સાધુએ સર્વથા અસત્યનો પરિહાર કરવો, નિશ્ચયાત્મક ભાષા ન બોલવી, ભાષાના દોષનો ત્યાગ કરવો, અસત્યના કારણભૂત માયા વિ. નું વર્જન કરવું. (૨૪)

न लवेज्ज पुट्ठो सावज्जं, न निरट्ठं न मम्मयं ।

अप्पणट्ठो परट्ठो वा, उभयस्संतरेण वा ॥ ૨૫ ॥

न लपेत् पृष्टः सावद्यं, न निरर्थं न मर्मगम् ।

आत्मार्थं परार्थं वा, उभयस्य अन्तरेण वा ॥ ૨૫ ॥

કોઈ પૂછે તો સાવધ વચન નહીં બોલવું, નિરર્થક તેમજ મર્મવાચક વચન ન બોલવું તથા પોતાના, પરના કે ઉભયનાં નિમિત્તે પ્રયોજન વગર ન બોલવું. (૨૫)

[૧૦]

શ્રી ઉત્તરાધ્યયનસૂત્રાથ

સમરેસુ અગારેસુ, સંધીસુ ય મહાપહે ।

એગો એગિત્થિએ સદ્ધિ, નેવ ચિદ્દે ન સંલવે ॥ ૨૬ ॥

સમરેષુ અગારેષુ, સંધિષુ ચ મહાપથે ।

એકઃ એકસ્ત્રિયા સાર્થ, નૈવ તિષ્ઠેત્ ન સંલપેત્ ॥૨૬॥

લુહારની કોડ વિ. સમસ્ત નીચ સ્થાનોમાં, બે ઘરોના અંતરાળમાં, રાજમાર્ગમાં, એકલા સાધુએ, એકલી સ્ત્રીની સાથે હસા ન રહેવું તથા તેની સાથે બોલવું નહીં. (૨૬)

જં મે બુદ્ધાણુસાસંતિ, સીણ ફરુસેણ વા ।

મમ લાભો ત્તિ પેહાણ, પયઓ તં પડિસુણે ॥ ૨૭ ॥

યન્માં બુદ્ધા અનુશાસતિ, શીતેન પરુષેણ વા ।

મમ લાભ इति પ્રેક્ષયા, પ્રયતસ્તત્ પ્રતિશૃણુયાત્ ॥૨૭॥

બે મને ગુરુ મહારાજ, આલ્હાદક કે કઠોર વચનથી શિક્ષણ આપે છે, તે મારા હિતમાંજ છે. આવી વિશિષ્ટ બુદ્ધિ રાખી પ્રયત્નવાન શિષ્યે, તે શિક્ષાનો સ્વીકાર કરવો જોઈએ. (૨૭)

અણુસાસણમોવાયં, દુક્કહસ્સ ય ચોયણં ।

હિયં તં મન્નણ પન્નો, વેસ્સં હોઈ અસાહુણો ॥ ૨૮ ॥

અનુશાસનમૌપાયં, દુષ્કૃતસ્ય ચ ચોદનમ્ ।

હિતં તત્ મન્યતે પ્રાજ્ઞઃ, દ્વેષ્યં ભવતિ અસાધોઃ ॥૨૮॥

કોમલ, કઠોર ભાષણયુક્ત, ગુરુનું શિક્ષાવાક્ય, દુષ્કૃતના નિવારણાર્થે કરેલી ગુરુની પ્રેરણાને, બુદ્ધિમાન શિષ્ય, હિતકારી તરીકે સ્વીકારે છે. પણ અવિનીત શિષ્ય, અહિતકારી માને છે. (૨૮)

વિનયશ્રુતાધ્યયન-૧

[૧૧]

હિયં વિગયમયા બુદ્ધા, ફલ્સં પિ અણુસાસણં ।

વેલ્સં તં હોઈ મૂઢાણં, સ્વંતિસોહિકરં પયં ॥ ૨૯ ॥

હિતં વિગતમયા બુદ્ધાઃ, પરુષમપિ અનુશાસનમ્ ।

લ્લેખ્યં તત્ ભવતિ મૂઢાનાં, ક્ષાન્તિશોધિકરં પદમ્ ॥ ૨૯ ॥

નિર્ભય તત્ત્વજ્ઞાની શિષ્યો, ગુરુના કઠોર શિક્ષાવચનને
પણ હિત કરનાર માને છે. ક્ષમા અને શુદ્ધિકારક, જ્ઞાનાદિ
ગુણોના સ્થાનરૂપ ગુરુનું તે જ શિક્ષાવચન, અવિવેકી શિષ્ય
માટે દેવકારી બને છે. (૨૯)

આસણે ઉચ્ચિદ્વિજ્ઞા, અણુચ્ચે અકુણ ચિરે ।

અણુટ્ઠાઈ નિરટ્ઠાઈ, નિસીંજ્જપ્પકુકુણ ॥ ૩૦ ॥

આસને ઉપતિષ્ઠેત્ અનુચ્ચે અકુચે સ્થિરે ।

અલ્પોત્થાયિ નિરુત્થાયી, નિષીદેત્ અલ્પકૌકુચયઃ ॥ ૩૦ ॥

સરખા પાચાવાળા, નહીં હાલવાવાળા, ચટચટ વિ.
શબ્દ નહીં કરતાં એવા વર્ષાકાલમાં પાટ વિ. રૂપ તથા
ઋતુઅશ્વકાલમાં પાટપુછનરૂપ આસનથી નીચા આસનમાં
બેસવું બેઠબે, પરંતુ વારંવાર કે કારણ વગર ન ઉઠવું.
તથા હાથ, પગ, ખૂ, વિ. નું અશુભ સંચાલન ન કરવું. (૩૦)

કાલેણ નિવસમે ભિવસૂ, કાલેણ ય પઢિક્કમે ।

અકાલં ચ વિવજ્જિતા, કાલે કાલં સમાયરે ॥ ૩૧ ॥

કાલેન નિષ્કામેદ્ ભિશ્નુઃ, કાલેન ચ પ્રતિકામેત્ ।

અકાલં ચ વિવર્જ્ય, કાલે કાલં સમાચરેત્ ॥ ૩૧ ॥

સાધુ, કાલમાં ગોચરી માટે જાય અને પાછો આવે.
તે-તે ક્રિયાના અસમયને છોડી, કાલ વખતે તે-તે કાલમાં
ઉચિત પડિલેહણા વિ. ક્રિયાને કરે. (૩૧)

[૧૨]

શ્રી ઉત્તરાધ્યયનસૂત્રાથ

પરિવાડીએ ન ચિટ્ટેજ્ઞા, મિલ્લુ દત્તેસણં ચરે ।

પહિરૂઝેણ એસિત્તા, મિયં કાલેણ મલ્લવે ॥૩૨॥

પરિપાટયાં ન તિષ્ઠેત્, મિશ્નુઃ દત્તેષણં ચરેત્ ।

પ્રતિરૂપેણ ષષિત્વા, મિતં કાલેન મલ્લયેત્ ॥૩૨॥

મુનિ, જમતા લોકોની પંગતમાં ન ઉભો રહે, તથા ચિરંતન મુનિના પ્રતીકરૂપ મુનિવેશના ધારણ કરવાપૂર્વક અર્થાત્ ગ્રહણપણાનું ધ્યાન રાખી, શુદ્ધ ગોચરી લાવી આગમમાં કહેલ સમયાનુસારે પરિમિત ભોજન કરે. (૩૨)

નાહદૂરમણાસન્ને નન્નેસિં ચક્ષુફાસઓ ।

એગો ચિટ્ટેજ્ઞ મત્તટ્ઠં, લંઘિઆ તં નાહકમે ॥૩૩॥

નાતિદૂરમણાસન્ને, નાન્યેષાં ચક્ષુઃસ્પર્શતઃ ।

એકસ્તિષ્ઠેદ્ મલ્લતાર્થ, ઉલ્લંઘ્ય તં નાતિક્રમેત્ ॥૩૩॥

ગોચરી માટે ગયેલ સાધુ, ઘણે દૂર કે અતિ સમીપમાં, ગૃહસ્થની નજર પડે એ રીતે ન ઉભો રહે. પરંતુ એકલો એકાંતમાં ઉભો રહે. પહેલાં ભિક્ષા માટે ગયેલ ભિક્ષુ જ્યાં સુધી બહાર ન નીકળે ત્યાં સુધી ભિક્ષા માટે ગૃહસ્થના ઘરમાં પ્રવેશ ન કરે. (૩૩)

નાહુચ્ચે ન નીચે વા, નાસણે નાહદૂરઓ ।

ફાસુયં પરકટં પિંડં, પહિગાહિજ્ઞ સંજણ ॥૩૪॥

નાત્યુચ્ચે ન નીચે વા, નાસન્ને નાતિદૂરતઃ ।

પ્રાસુકં પરકૃતં પિંડં, પ્રતિગૃહ્ણીયાત્ સંયતઃ ॥૩૪॥

ઘરની ઉપરની ભૂમિ ઉપર ચડી, કે ભોંયરા વિ.માં રહી, તથા અતિ નજીક કે અતિદૂર રહી, સાધુ નિર્દોષ તથા ગૃહસ્થે પોતાના નિમિત્તે બનાવેલ આહાર ન સ્વીકારે. આ ગ્રહણ-પણાની વિધિ જાણવી. (૩૪)

અપ્પપાણેડપ્પવીયમ્મિ, પઢિચ્છન્નામ્મિ સંવુડે ।

સમયં સંજણ મુંજે, જયં અપરિસાડિયં ॥૫॥

અલ્પપ્રાણેડલ્પવીજે, પ્રતિચ્છન્ને સંવુત્તે ।

સમકં સંયતો મુજ્જીત, યતમાનોડપરિશાટિતમ્ ॥૬॥

ત્રસ, સ્થાવર રહિત, ઉપર આચ્છાદિત, ચારે બાજુથી સાદડી, ભીંત વિ. થી આવૃત્ત સ્થાનમાં અન્ય મુનિઓની સાથે ચળચળ આદિ અવાજને નહીં કરતો, હાથ કે મુખથી એક પણ અન્નનો કણ નીચે ન પડે તે રીતે આહાર કરે. આ ગ્રહણપણની વિધિ જાણવી. (૩૫)

સુકડેત્તિ સુપક્કેત્તિ, સુચ્છિન્ને સુહડે મડે ।

સુનિટ્ટિણ સુલટ્ટેત્તિ, સાવજ્જં વજ્જણ મુળી ॥૭॥

સુકૃતમિતિ સુપક્કમિતિ, સુચ્છિન્નં સુહૃતં મૃતમ્ ।

સુનિષ્ઠિતં સુલણ્ઠમિતિ, સાવચં વર્જયેન્મુનિઃ ॥૮॥

અન્ન વિ. સાડું બનાવ્યું છે, ઘેખર વિ. ધીમાં સારી રીતે પકવવામાં આવ્યા છે, શાક વિ. સારા સુધાર્યા છે, શાક વિ. માંથી કડવાશ આદિ સારી રીતે દૂર કરેલ છે, લાડવા વિ.માં સારું ધી સમાવ્યું છે, સરસ સ્વાદિષ્ટ રસોઈ બનાવી છે, આલ્હાદક બનાવી છે, ઇત્યાદિ સાવધ વચનને મુનિ, ન બોલે ! (૩૬)

રમથે પંડિણ સાસં. હયં મહં વ વાહથે ।

બાલં સમ્મદ્ધ સાસંતો, ગલિયસ્સં વ વાહણ ॥૯॥

રમતે પણ્ડિતાન્ શાસ્ત્ર, હયં મદ્રમિથ વાહકઃ ।

બાલં ભ્રામ્યતિ શાસ્ત્ર, ગલ્યશ્વમિથ વાહકઃ ॥૧૦॥

[૧૪]

શ્રી ઉત્તરાધ્યયનસૂત્રાર્થ

વિનીત શિષ્યોને શિક્ષણ આપતાં ગુરુ ખુશ થાય છે, દા.ત. જેમ કલ્યાણકારી ઘોડાનો શિક્ષક ઘોડેસ્વાર ખુશ થાય છે.

અવિનીત શિષ્યને શિક્ષણ આપતાં ગુરુ ખિન્ન બને છે, દા.ત. જેમ અવિનીત ઘોડાનો શિક્ષક ઘોડેસ્વાર ખિન્ન થાય છે. (૩૭)

खड्गदुया मे चवेडा मे, अक्रोसा य वहा य मे ।

कक्काणमणुसासंतो, पावदिट्ठित्ति मन्नइ ॥३८॥

खड्गदुका मे चपेटा मे, आक्रोशाश्च वधाश्च मे ।

कल्याणमनुशासतं पापदृष्टिरिति मन्यते ॥३८॥

ટકોર, થપ્પડ, કઠોર વચનો, ઠંડાના ઘા વિ. મને જ ગુરુ મહારાજ આપે છે. આમ અવિનીત શિષ્ય, હિતકારી શિક્ષણ આપનાર ગુરુને પાપ, ખુદ્ધિવાળા તરીકે માને છે. અથવા કુશિષ્ય, ગુરુવચનને ખડ્ગદુક આદિ રૂપ માને છે. (૩૮)

पुत्रो मे भायणाइत्ति, साहू कक्काण मन्नइ ।

पावदिट्ठि उ अप्पाणं, सासं दासेति मन्नइ ॥३९॥

पुत्रो मे आता ज्ञाति रिति; साधु कल्याणं मन्यते ।

पापदृष्टिस्तु आत्मानं, शास्यमानं दास इति मन्यते ॥३९॥

મને પુત્ર, ભાઈ, સ્વજનની માફક માની ગુરુ સાહે શિક્ષણ આપે છે એમ વિનીત શિષ્ય માને છે. જ્યારે અવિનીત-પાપદૃષ્ટિ, આ ગુરુ, શિક્ષા આપતાં મને દાસ ગણે છે એમ માને છે. (૩૯)

न कोपए आयरिचं, अप्पाणं पि न कोवए ।

बुद्धोवघाई न सिया, न सिया तोत्तगवेसए ॥४०॥

વિનયશ્રુતાધ્યયન-૧

[૧૫]

ન કોપયેત્ આચાર્યમ્, આત્માનમપિ ન કોપયેત્ ।

બુદ્ધોપધાતી ન સ્યાત્, તસ્યાત્ તોત્રગવેષકઃ ॥૪૦॥

વિનીત, આચાર્ય વિ. ને કોપિત ન કરે, શિક્ષા લેતાં પોતે કોપિત ન થાય, કદાચ કોધાવેશ આવે તો પણ આચાર્ય વિ. નો ઉપધાતી ન થાય. જાત્યાદિ દૂષણગર્ભિત વચનો, શું આ ગુરુને કહું એવો વિચાર સરખો ન કરે. (૪૦)

આયરિયં કુવિયં નચ્ચા, પત્તિણ પસાયણ ।

વિજ્ઞવિજ્ઞ પંજલી ઉહો, વજ્જણ ન પુણિય ય ॥૪૧॥

આચાર્ય કુપિતં જ્ઞાત્વા, પ્રીતિકેન પ્રસાદયેત્ ।

વિધ્યાપયેત્ પ્રાઙ્ગલ્લિપુટઃ, વદેત્ ન પુનરિતિ ચ ॥૪૨॥

આચાર્ય વિ. કુપિત થયા છે એમ જાણ્યા બાદ, પ્રીતિ-પ્રતીતિકારક વાક્યથી આચાર્ય વિ. ને પ્રસન્ન કરે. એ હાથ જોડી, હે સ્વામિન્ ! હવે પછી આવી ભૂલ નહીં કરું એમ બોલી ગુરુને શાંત કરે. (૪૧)

ધમ્મજ્જિયં ચ વવહારં, બુદ્ધેહાયરિયં સયા ।

તમાયરંતો વવહારં, ગરહં નાભિગચ્છદ્ ॥૪૨॥

ધર્માર્જિતશ્ચ વ્યવહારઃ, બુદ્ધૈઃ આચરિતઃ સદા ।

તમાચરન્ વ્યવહારં, ગર્હાં નાભિગચ્છતિ ॥૪૨॥

ક્ષમા વિ. ધર્મ દ્વારા ઉપાર્જિત, તત્ત્વજ્ઞાની દ્વારા સદાસેવિત, સાધુવ્યવહારને આચરનાર સાધુ, 'આ અવિનીત છે' એવી નિંદાને કદી પામતો નથી જેથી ગુરુના કોપને કારણ નથી મળતું. (૪૨)

મનોગયં વક્કગયં, જાણિત્તાયરિયસ્સ ઓ ।

તં પરિગિજ્ઞ વાયાણ, કમ્મુણા ઉવવાયણ ॥૪૩॥

[૧૬]

શ્રી-ઉત્તરાધ્યયનસૂત્રાર્થ

મનોગતં વાક્યગતં, જ્ઞાત્વા આચાર્યસ્ય તુ ।

તત્ પરિગૃહ્ય વાચા, કર્મણા ઉપપાદયેત્ ॥૪૩॥

બુદ્ધિદ્વારા પહેલાં મન-વચન-કાયાગત, ગુરુના કાર્યને જાણી, હું કાર્ય કરું છું એમ વાણીથી બોલી કાર્ય કરે. જેથી ગુરુની સેવા બળવી કહેવાય. (૪૩)

વિને અચોદ્દય નિચં, સ્વિપ્તં હવઈ સુચોદ્દય ।

જહોવદ્દટં સુકયં, કિંચઈ કુવ્વઈ સયા ॥૪૪॥

વિત્તઃ અનોદિતઃ નિત્યઃ, ક્ષિપ્રં ભવતિ સુનોદિતઃ ।

યથોપદિષ્ટં સુકૃતં, કૃત્યાનિ કરોતિ સદા ॥૪૫॥

વિનયથી પ્રસિદ્ધ શિષ્ય, પ્રેરણા વગર જ દરેક સમયે ગુરુકાર્યોમાં પ્રવૃત્તિ કરે છે. જો પ્રેરણા થાય તો તરત જ થથોચિત કાર્ય બને છે. ગુરુના ઉપદેશ મુજબ, હંમેશાં સારી રીતે કાર્યો બળવે છે. (૪૪)

નચ્ચા નમઈ મેઘાવી, લોણ કિત્તી સે જાયણ ।

હવઈ કિચ્ચાણ સરણં, ભૂયાણં જગઈ જહા ॥૪૫॥

જ્ઞાત્વા નમતિ મેઘાવી, લોકે કીર્તિસ્તસ્ય જાયતે ।

ભવતિ કૃત્યાનાં શરણં, ભૂતાનાં જગતી યથા ॥૪૬॥

જે ઉપરોક્ત અર્થ જાણી તે તે કાર્ય કરવામાં નમ્ર ઉદ્યત, મર્યાદાવર્તી થાય છે તેથી ‘આનો જન્મ સફલ છે,’ ‘આ સંસારસાગર તરી ગયો’ આવી કીર્તિ લોકમાં પ્રગટે છે. જેમ પૃથ્વી પ્રાણીઓના આધારભૂત છે તેમ આ પુણ્ય ક્રિયાઓનો આધાર બને છે. (૪૫)

પુજા જસસ પસીયંતિ, સંબુદ્ધા પુપ્પસંથુયા ।

પસન્ના લાભઈસંતિ, વિઝલં અટ્ઠિયં સુયમ્ ॥૪૬॥

વિનયશ્રુતાધ્યયન

૧૭

પૂજ્યા यस्य प्रसीदन्ति संबुद्धा पूर्वसंस्तुताः ।

प्रसन्ना लम्भयिष्यन्ति, विपुलं आर्थिकं श्रुतम् ॥૪૬॥

જે શિષ્યના ઉપર આચાર્ય વિ. પૂજ્યો પ્રસન્ન થાય છે. તેને સમ્યક્ તત્ત્વજ્ઞાની, પૂર્વપરિચિત, પ્રસન્ન ગુરુઓ, તાત્કાલિક શ્રુતનો, પરંપરાએ મોક્ષનો લાભ કરાવનારા થાય છે. (૪૬)

स पुञ्जसत्थे सुविणीयसंसण, मणोरुई चिद्वइ कम्मसंपया ।

तवो समायारि समाहिसंवुडे, महज्जुई पंचवयाइ

पालिया ॥ ૪૭ ॥

स पूज्यशास्त्रः सुविनीतसंशयः मनोरुचिस्तिष्ठति कर्मसंपदा ।

तपःसमाचारी समाधिसंवृतः महाश्रुतिः पञ्च व्रतानि पालयित्वा

॥ ૪૭ ॥

તે શિષ્ય, પૂજ્યશાસ્ત્રવાળો, સંશયવગરનો, ગુરુના મનને અનુસરનારો સાધુસમાચારીની સમૃદ્ધિથી સંપન્ન રહે છે. તથા તપનું આચરણ અને સમાધિથી સંવરવાળો બની, પાંચ મહાવ્રતો પાળી, મોટી તપસ્તેજ્યથી કાન્તિવાળો બને છે (૪૭)

स देवगंधव्वमणुस्सपूइए, चइत्तु देहं मलपंकपूइयं ।

सिद्धे वा हवइ सासए, देवे वा अप्परए महिड्ढिए—

त्ति वेमि ॥ ૪૮ ॥

स देवगन्धर्वमनुष्यपूजितः, त्यक्त्वा देहं मलपङ्कपૂतिकम् ।

सिद्धो वा भवति शाश्वतः, देवो वा अल्परजा महर्द्धिक इति

ब्रवीमि ॥ ૪૮ ॥

૧૮

શ્રી ઉત્તરાધ્યયનસૂત્ર સાથે

તે વિનીત શિષ્ય, વૈમાનિક-જ્યોતિષી ભવનપતિ-વ્યંતર વિ.થી તથા રાજા વિ. મનુષ્યોથી પૂજિત થયેલો, શુક્ર-શોણિ-તરૂપ પ્રથમ કારણજન્ય આ ઔદારિક શરીરને છોડી શાશ્વત સિદ્ધ બને છે. જો સિદ્ધ ન બને તો લઘુકર્મા મહદ્દિક વૈમાનિક દેવ બને છે.

આ પ્રમાણે વિનયશ્રુત નામનું અધ્યયન તીર્થંકર-ગણધર વિ. ના ઉપદેશથી મેં તારી આગળ કહ્યું. એમ સુધર્માસ્વામી, જંબુસ્વામીને કહે છે.

પહેલું વિનયશ્રુતાધ્યયન સંપૂર્ણ

શ્રી પરીષદાધ્યયન-૨

સુઅં મે આસં તેણં ભગવઆ એવમક્વાયં, ઇહ સ્વલુ
 બાવીસે પરીસહા, સમણેણં ભગવયા મહાવીરેણં કાસવેણં
 પવેદ્દઆ, જે મિક્સૂ સોચ્ચા ણચ્ચા જિચ્ચા અભિભૂય મિક્સા-
 યરિઆએ પરિવ્વયંતો પુટ્ઠો ણ વિહણેજ્ઞા ॥ ૧ ॥

શ્રુતં મે આયુષ્મન્ ! તેન ભગવતા એવમાચ્ચાતં, ઇહ સ્વલુ
 દ્વાવિંશતિઃ પરીષદાઃ શ્રમણેન ભગવતા મહાવીરેણ કાશ્યપેન
 પ્રવેદિતાઃ, યાન્ મિક્ષુઃ શ્રુત્વા જ્ઞાત્વા જિત્વા અભિભૂય
 મિક્ષાચર્યાયાં પરિવ્રજન્ સ્પૃષ્ટઃ નો વિહન્યેત ॥ ૧ ॥

અર્થ—લગવાન સુધર્માસ્વામી જ'ખૂસ્વામીને કહે છે
 કે, હે આયુષ્મન્ જ'ખૂ ! તે લગવાન મહાવીરસ્વામીએ
 વક્ષ્યમાણ પ્રકારથી જે કહ્યું છે તે મેં સાંભળ્યું છે કે, આ
 જિનપ્રવચનમાં શ્રમણ લગવાન મહાવીર કાશ્યપગોત્રીએ
 બાવીસ પરીષદો ઉપદેશ્યા છે. જે પરીષદોને સાધુ, સાંભળીને,
 સારી રીતે બાણીને, વારંવાર અભ્યાસથી પરિચિત કરીને,
 જીતીને ભિક્ષા માટે જતાં પરીષદોથી હુત-પ્રહુત ન બને અર્થાત
 મોક્ષમાર્ગથી પાછો ન પડે. (૧)

કયરે તે खलु बावीसं परीसहा समणेणं भगवया महा-
वीरेणं कासवेणं पवेइआ जे भिक्खू सोच्चा गच्चा जिच्चा अभि-
भूय भिक्खायरिआए परिव्वयंतो पुट्ठो णो विहणेज्जा ॥२॥

કતરે તે खलु द्वाविंशतिः परिषहाः श्रमणेन भगवता
महावीरेण काश्यपेन प्रवेदिताः यान् भिक्षुः श्रुत्वा ज्ञात्वा
जित्वा अभिभूय भिक्षाचर्यायां परिव्रजन् स्पृष्टः नो
विहन्येत ॥ २ ॥

અશ્ન-શ્રમણુ લગવાન મહાવીર કાશ્યપગોત્રીએ દર્શા-
વેલા જે બાવીશ પરીષદોને ભિક્ષુ સાંભળી, જાણી, પરિચિત
કરી, જીતીને ભિક્ષા માટે જતાં પરિષદોથી આકાંત બનેલો
સંયમમાર્ગથી ચલિત ન બને. તે પરિષદોના નામ કયા
કયા છે? (૨)

इमे ते खलु बावीसं परीसहा समणेणं भगवया महावीरेणं
कासवेणं पवेइआ, जे भिक्खू सोच्चा नच्चा जिच्चा अभिभूय
भिक्खायरिआए परिव्वयंतो पुट्ठो नो विनिहन्नेज्जा ॥ ३ ॥

इमे ते खलु द्वाविंशतिः परीषहाः श्रमणेन भगवता
महावीरेण काश्यपेन प्रवेदिताः, यान् भिक्षुः श्रुत्वा ज्ञात्वा
जित्वा अभिभूय भिक्षाचर्यायां परिव्रजन् स्पृष्टो नो
विनिहन्येत ॥ ३ ॥

ઉત્તર-જે બાવીશ પરીષદો, શ્રમણુ લગવાન મહા-
વીર કાશ્યપગોત્રીએ દર્શાવ્યા છે. તે પરીષદોને ભિક્ષુ
સાંભળી, જાણી, પરિચિત કરી, જીતીને ભિક્ષા માટે જતાં
પરીષદોથી સ્પૃષ્ટ બનેલો મોક્ષમાર્ગથી અચ્યુત બને. (૩)

શ્રી પરીપહાધ્યયન-૨

૨૧

તં જહા—દિગિંછાપરીસહે ૧, પિવાસાપરીસહે ૨, સીઅપરીસહે ૩, ઉસીળપરીસહે ૪, દંસમસયપરીસહે ૫, અચેલપરીસહે ૬, અરટ્ટપરીસહે ૭, ઇત્થીપરીસહે ૮, ચરિઆપરીસહે ૯, નિસીહિઆપરીસહે ૧૦, સિજાપરીસહે ૧૧, અકોસપરીસહે ૧૨, વહપરીસહે, ૧૩, જાયણાપરીસહે ૧૪, અલામપરીસહે ૧૫, રોગપરીસહે ૧૬, તળફાસપરીસહે ૧૭, જલ્લપરીસહે ૧૮, સત્કારપુરસ્કારપરીસહે, ૧૯ પન્નાપરીસહે ૨૦, અન્નાણપરીસહે ૨૧, દંસળપરીસહે ૨૨ ॥ ૪ ॥

તદ્ યથા-શ્લુઘાપરીષહઃ ૧, પિવાસાપરીષહઃ ૨, શીતપરીષહઃ ૩, ઉષ્ણપરીષહઃ ૪, દંશમશકપરીષહઃ ૫, અચૈલપરીષહઃ ૬, અરતિપરીષહઃ ૭, સ્ત્રીપરીષહઃ ૮, ચર્યાપરીષહઃ ૯, નૈષેધિકીપરીષહઃ ૧૦, શય્યાપરીષહઃ ૧૧, આક્રોશપરીષહઃ ૧૨, વધપરીષહઃ ૧૩, યાચનાપરીષહઃ ૧૪, અલામપરીષહઃ ૧૫, રોગપરીષહઃ ૧૬, તળસ્પર્શપરીષહઃ ૧૭, જલ્લપરીષહઃ ૧૮, સત્કારપુરસ્કારપરીષહઃ ૧૯, પ્રજ્ઞાપરીષહઃ ૨૦, અજ્ઞાનપરીષહઃ ૨૧, દર્શનપરીષહઃ ૨૨ ॥ ૪ ॥

તે આ પ્રમાણે—(૧) ભૂખ પરીષહ (૨) તૃષ્ણા પરીષહ (૩) શીત પરીષહ (૪) ઉષ્ણ પરીષહ (૫) દંશમશક પરીષહ (૬) અચેલ પરીષહ (૭) અરતિ પરીષહ (૮) સ્ત્રી પરીષહ (૯) ચર્યા પરીષહ (૧૦) નૈષેધિકી પરીષહ (૧૧) શય્યા પરીષહ (૧૨) આક્રોશ પરીષહ (૧૩) વધ પરીષહ (૧૪) યાચના પરીષહ (૧૫) અલામ પરીષહ (૧૬) રોગ પરીષહ (૧૭) વધ પરીષહ (૧૮) મલ પરીષહ (૧૯)

સત્કારપુરસ્કાર પરીષદ (૨૦) પ્રજ્ઞા પરીષદ (૨૧) અજ્ઞાન પરીષદ (૨૨) દર્શન પરીષદ. (૪)

પરીસહાણં પવિભત્તી, કાસવેણં પવેઙ્ગા ।

તં મે ઉદાહરિસ્સામિ, આણુપુઘ્વિ સુણેહ મે ॥ ૧ ॥

પરીષહાણાં પ્રવિભક્તિઃ કાશ્યપેન પ્રવેદિતા ।

તાં ભવતાં ઉદાહરિષ્યામિ, આનુપૂર્વ્યાં શૃણુત મે ॥ ૧ ॥

અર્થ-પૂર્વેક્ષિત પરીષદોનો વિભાગ, જે ભગવાન મહાવીરસ્વામી કાશ્યપગોત્રીએ દર્શાવ્યો છે, તે વિભાગને હે શિષ્યો ! તમારી આગળ હું ક્રમસર બતાવું છું, માટે તમે સાંભળો. (૧-૪૬)

દિગ્ગિહ્ણા પરિગ્ણે દેહે, તવસ્સી મિવસ્સુ થામવં ।

ન છિંદે ન છિંદાવણ, ન પણ ન પયાવણ ॥ ૨ ॥

શુદ્ધાપરિગ્ણે દેહે, તપસ્વી મિશ્નુઃ સ્થામવાન્ ।

ન છિન્ધ્યાત્ ન છેદયેત્, ન પચેત્ ન પાચયેત્ ॥ ૨ ॥

અર્થ-શુદ્ધા સમાન કોઈ વેદના નથી, માટે પહેલાં ભૂખ પરીષદને કહે છે કે, તપસ્વી, સંયમબદ્ધી મુનિ, શરીરમાં ભૂખ લાગવા છતાંય, ફલ વિ.ને પોતે ન તોડે કે તોડાવે તથા પોતે ન પકાવે કે પકાવડાવે તથા તોડનાર કે પકાવનારની ન અનુમોદના કરે. એ પ્રમાણે ન ખરીદે, ખરીદાવે કે ખરીદનારની ન અનુમોદના કરે. અર્થાત્ ભુખ્યો સાધુ નવ કોટી શુદ્ધ જ આહારને સ્વીકારે. (૨-૫૦)

કાલીપવ્વંગસંકાસે, કિસે ધમણિસંતણ ।

માયન્ને અસણપાણસ્સ, અદીણમણસો ચરે ॥ ૩ ॥

કાલીપર્વસંકાશાઙ્ગઃ, કૃશઃ ધમનીસંતતઃ ।

માત્રઙ્ગઃ અશનપાનસ્ય, અદીનમનાશ્ચરેદ્ ॥ ૩ ॥

અર્થ-કાકજંઘા નામની વનસ્પતિના પર્વ જેવા અંગવાળા અત એવ કૃશ શરીરવાળો, નસોથી વ્યાપ્ત, આવી દશાવાળો પણ અશન-પાનના પરિણામનો જ્ઞાતા, ચિત્તની આકુલતા વગરનો બની, સાધુ સંયમમાર્ગમાં વિચરે. (૩-૫૧)

તઓ પુટ્થો પિવાસાણ, દોગુંચ્છી લજ્જસંજણ ।

સીઓદગં ન સેવિજ્જા, વિઅહસ્સેસણં ચરે ॥ ૪ ॥

તતઃ સ્પૃષ્ટઃ પિપાસયા, જુગુપ્સી લજ્જા સંયતઃ ।

શીતોદકં ન સેવેત, વિકૃતસ્ય પ્ષણં ચરેત્ ॥ ૪ ॥

અર્થ-ભૂખ પરીષદના બાદ તરસથી ઘેરાયલો મુનિ, અનાચાર પ્રતિ તિરસ્કારવાળો, સંયમમાં સમ્યગ્ પ્રયત્નશીલ, સચિત્ત જલનું સેવન ન કરે, પરંતુ અગ્નિ વિ.થી અચિત્ત બનેલ જલની ગવેષણા કરે. (૪-૫૨)

છિન્નાવાણસુ પંથેસુ, આરે સુપિવાસિણ ।

પરિસુક્કમુહાદીણે, તં તિતિક્ષ્ણે પરીસહં ॥ ૫ ॥

છિન્નાપાતેષુ પથિષુ, આતુરઃ સુપિપાસિતઃ ।

પરિશુષ્કમુખાદીનઃ, તં તિતિક્ષેત પરીષદમ્ ॥ ૫ ॥

અર્થ-જન વગરના માર્ગોમાં જતાં અત્યંત આકુલ શરીરવાળો, અત્યંત તરસ્યો, થુંક સુકાવાથી સુકા મુખવાળો અને અદીન બનેલો તૃષ્ણા પરીષદને સહન કરે. (૫-૫૩)

ચરંતં વિરયં લૂહં, સીઝં ફુસહ્ એગયા ।

નાહ્વેલં મુણી ગચ્છે, સોચ્ચા ણં જિણસાસણં ॥ ૬ ॥

૨૪

શ્રી ઉત્તરાધ્યયનસૂત્રસાર્થ

ચરન્તં વિરતં રૂક્ષં, શીતં સ્પૃશતિ ઈકદા ।

નાતિવેલં મુનિર્ગચ્છેત્, શ્રુત્વા ચલુ જિનશાસનમ્ ॥ ૬ ॥

અર્થ-મોક્ષમાર્ગમાં કે આમાનુષામ વિચરનાર, સર્વવિરતિવાળા, લુપ્પા શરીરવાળા મુનિને, શીતકાલમાં ઠંડી લાગે ત્યારે જિનાગમને સાંભળી (જીવ અને શરીર બુદ્ધાં છે. વિ) સ્વાધ્યાય વિ. સમયનું ઉદ્વેગન કરી, શીતભયથી બીજા સ્થાનમાં ન જાય. (૬-૫૪)

ન મે નિવારણં અત્થિ, છવિત્તાણં ન વિજ્ઞહી ।

અહં તુ અગ્નિં સેવામિ, હિ મિક્ષુ ન ચિત્તે ॥ ૭ ॥

ન મે નિવારણં અસ્તિ, છવિત્ત્રાણં ન વિદ્યતે ।

અહં તુ અગ્નિં સેવે, હિતિ મિક્ષુર્નં ચિન્તયેત્ ॥ ૭ ॥

અર્થ-ઠંડા પવન વિ.થી બચાવી શકે તેવા મકાન વિ. નથી, શરીર ઉપર ઓઢવા કંબલ, વસ્ત્ર વિ. નથી, તો હું ઠંડી દૂર કરવા અગ્નિ સેવું, એવો વિચાર પણ ભિક્ષુ ન કરે. (૭-૫૫)

ઉસિણપ્પરિઆવેણં, પરિદાહેણ તજ્જિણ 。

ધિંસુ વા પરિઆવેણં, સાયં નો પરિદેવણ ॥ ૮ ॥

ઉષ્ણપરિતાપેન, પરિદાહેન તર્જિતઃ ।

ગ્રીષ્મે વા પરિતાપેન, સાતં નો પરિદેવેત ॥ ૮ ॥

અર્થ-ગરમ રેતી વિ.ના પરિતાપથી, પરસેવો મેલ રૂપ બહારના તથા અંદરના તરસથી થયેલ દાહથી અત્યંત ખીડિત તથા ગ્રીષ્મ વિ.માં સૂર્યકિરણોએ કરેલ તાપથી ખીડિત મુનિ, સુખના પ્રતિ ' હા ! ક્યારે ચન્દ્ર,

ચંદન વિ. સુખના હેતુએ મળશે' વિ. પ્રત્યાપ ન કરે.
(૮-૫૬)

ઉઘાહિ તત્તો મેહાવી, સિગાળં નો વિ પત્થણ ।

ગાયં નો પરિસિચેજ્ઞા, ન વીણજ્ઞા ય અપ્પયં ॥૧॥

उष्णामितप्तः मेघावी, स्नानं नो अपि प्रार्थयेत् ।

गात्रं नो परिषिञ्चेत्, न वीजयेच्च आत्मानम् ॥ ९ ॥

અર્થ-ગરમીથી પીડાયેલો, મર્યાદાવર્તી મુનિ, સ્નાનની અભિલાષા ન કરે, પોતાના શરીર ઉપર થોડું પાણી છાંટી લીનું ન કરે, વીંજણા વિ.થી જરા પણ હવા ન નાખે. (૯-૫૭)

પુટ્ઠો ય દંસમસણ્હિં, સમ એવ મહામુની ।

નાગો સંગામસીસે વા, સૂરો અભિહણે પરં ॥ ૧૦ ॥

स्पृष्टश्च दंशमशकैः सम एव महामुनिः ।

नागः संग्रामशीर्षे वा, शूरोऽभिहन्यात् परम् ॥ १० ॥

અર્થ-શત્રુ-મિત્ર પ્રત્યે સમાન ચિત્તવાળો મહામુનિ, હાંસ-મચ્છર-બુ-માંકડ વિ.થી પીડિત થવા છતાં યુદ્ધના મોખરે પરાક્રમી હાથીની માફક ક્રોધ વિ. શત્રુ પર વિજય મેળવે. (૧૦-૫૮)

ન સંતસે ન વારેજ્ઞા, મળંપિ ન પઓસણ ।

ઉવેહ ન હણે પાણે, મુંજંતે માંસસોણિયં ॥ ૧૧ ॥

न संत्रसेत् न वारयेत्, मनोऽपि न प्रदूषयेत् ।

उपेक्षेत न हन्यात् प्राणिनः, भुञ्जानान् मांसशोणितम् ॥ ११ ॥

૨૬

શ્રી ઉત્તરાધ્યયનસૂત્ર સાથં

અર્થ-મુનિ, ઝાંસ વિ.થી ઉદ્વેગ ન પામે, ઝાંસ વિ.ને ન હટાવે, મનને દુષ્ટ ન કરે, મધ્યસ્થ ભાવથી જીએ. તેથી જ માંસ-લોહીને ખાનારા જીવોને ન હણે. (૧૧-૫૯)

પરિજુનેહિં વત્થેહિં, હોક્વામિ ત્તિ અચેલણ ।

અદુવા સચેલણ, હોક્કલંં ઇતિ મિક્કલૂ ન ચિંતણ ॥૧૨॥

પરિજીર્ણેર્વસ્ત્રૈઃ, ભવિષ્યામિ ઇતિ અચેલકઃ ।

અથવા સચેલકો ભવિષ્યામિ, ઇતિ મિક્કલૂઃ ન ચિન્તયેત્ ॥૧૨॥

અર્થ-જીનાં વસ્ત્રોથી અલ્પ દિન રહેનાર હોઈ, હું અચેલક થઈશ, એવો વિચાર ન કરે. અથવા જીર્ણ વસ્ત્રવાળો મને જોઈ, કોઈ એક શ્રાવક સુંદર વસ્ત્રો આપશે એટલે હું સચેલક થઈશ, એવો વિચાર ન કરે. (૧૨-૬૦)

ણગયા અચેલઓં હોઈ, સચેલે આવિ ણગયા ।

ણં ધમ્મહિંતં નચ્ચા, નાણી નો પરિદેવણ ॥ ૧૩ ॥

ણકદા અચેલકો ભવતિ, સચેલશ્ચાપિ ણકદા ।

ણતદ્ધ ધર્મહિંતં જ્ઞાત્વા, જ્ઞાની નો પરિદેવેત ॥ ૧૩ ॥

અર્થ-એક વખતે-જિનકલ્પાદિ અવસ્થામાં સર્વથા વસ્ત્રના અભાવથી કે જીનાં વસ્ત્રથી અચેલક થાય છે. એક વખતે-સ્થવિરકલ્પાદિ અવસ્થામાં સચેલક પણ થાય છે. આ બે અવસ્થામાં અચેલકત્વ તથા સચેલકત્વ, ધર્મમાં ઉપકારક બાણી, જ્ઞાની કોઈ પણ અવસ્થામાં વિષાદ ન કરે. (૧૩-૬૧)

ગામાણુગામં રીઅંતં, અણગારં અર્કિંચણં ।

અરૂં અણુપ્પવિસે, તં તિતિક્કલે પરીસહં ॥ ૧૪ ॥

શ્રી પરીપહાધ્યયન-૨

૨૭

ગ્રામાનુગ્રામં રીયમાણં અનગારમ્ અકિચ્ચનમ્ ।

અરતિઃ અનુગ્રવિશેત્, તં તિતિક્ષેત પરીપહમ્ ॥ ૧૪ ॥

અર્થ-ગ્રામાનુગ્રામ વિચરતા અપરિગ્રહી સાધુને જે મનમાં સંયમની અરુચિ પેદા થાય. તો આ અરતિ રૂપ પરીપહ સહન કરીને સંયમની અરુચિને મનમાંથી હટાવવી. (૧૪-૬૨)

અરઙ્ પિઢ્ઢાં કિચ્ચા. વિરણ આયરક્ષિવણ ।

ધમ્મારામે નિરારમ્ભે, ઉવસંતે મુણી ચરે ॥ ૧૫ ॥

અરતિ પૃષ્ઠતઃ કૃત્વા, વિરતઃ આત્મરક્ષિતઃ ।

ધર્મારામે નિરારમ્ભઃ, ઉપશાન્તઃ મુનિશ્ચરેત્ ॥ ૧૫ ॥

અર્થ-વિરતિવાળો, અપધ્યાન વિ.થી આત્માનો રક્ષક, ‘આ ધર્મમાં વિધનરૂપ છે’-આવી રીતે અરતિનો તિરસ્કાર કરી ધર્મમાં રતિવાળો બને; નિરાસંભી ઉપશાંત બની મુનિ તરીકે ધર્મના બળીયામાં વિચરે. (૧૫-૬૩)

સંગો એસ મણુસસાપં, જાઓ લોગંમિ ઇત્થિઓ ।

જસસ એઆ પરિણાયા, સુકહં તસસ સામણ્ણં ॥ ૧૬ ॥

સંગ એવ મનુષ્યાણાં, યા લોકે સ્ત્રિયઃ ।

યસ્ય ઇતાઃ પરિજ્ઞાતાઃ, સુકૃતં તસ્ય શ્રામણ્યમ્ ॥ ૧૬ ॥

અર્થ-જેમ માખીઓને શ્લેષ્મ, લેપ બંધન છે, તેમ જગતમાં મનુષ્યોને યુવતિઓ લેપ રૂપ છે. જે સાધુએ “આ લોક કે પરલોકમાં બલવાન અનર્થના હેતુ રૂપ સ્ત્રીઓ છે”-એમ બાણી તેનો ત્યાગ કર્યો છે, તે સાધુનું શ્રમણપણું સફલ છે. (૧૬-૬૪)

एवमादाय मेहावी, पंकभूआ उ इत्थिओ ।

नो ताहिं विणिहंभेजा. चरेज्जत्तगवेसए ॥ १७ ॥

एवमादाय मेहावी, पङ्कभूताः स्त्रियः ।

नो ताभिर्विनिहन्यात्, चरेदात्मगवेषकः ॥ १७ ॥

અર્થ-પૂર્વે કહેલી બાબતને બુદ્ધિપૂર્વક સ્વીકારી, મુક્તિપાંથગામી મુનિઓને માટે વિપ્નકર કે મલિનતાનો હેતુ હોઈ, ‘આ સ્ત્રીઓ કાદવ સરખી છે’ એવો નિશ્ચય કરી, આ સ્ત્રીઓ મારફત સંયમજીવનધ્વંસ દ્વારા આત્માની હિંસાથી બચે; આત્મચિંતનપરાયણ બની ધર્માનુષ્ઠાનનું સેવન કરે. (૧૭-૬૫)

एग एव चरे लाढे, अभिभूअ परीसहे ।

गामे वा नगरे वावि, निगमे वा रायहाणिए ॥ १८ ॥

एक एव चरेत् लाढः, अभिभूय परीषहान् ।

ग्रामे वा नगरे वाऽपि, निगमे वा राजधान्याम् ॥ १८ ॥

એર્થ-શુદ્ધ આહારથી પોતાનો નિર્વાહ કરનાર મુનિ, રાગ વિ.થી રહિત બની, ભૂખ વિ. પરીષદોને જીતીને, ગામ અગર નગરે, વેપારી જનોનો વાસ-નિગમમાં, રાજધાની વિ.માં અપ્રતિબદ્ધ વિહાર કરે. (૧૮-૬૬)

असमाणो चरे भिक्खू, नेव कुज्जा परिग्गहं ।

असंसत्तो गिहत्येहिं, अणिकेओ परिव्वए ॥ १९ ॥

असमानश्चरेद् भिक्षुः, नैव कुर्यात् परिग्रहम् ।

असंसक्तो गृहस्थैः, अनिकेतः परिव्रजेत् ॥ १९ ॥

શ્રી પરીપહાધ્યયન-૨

૨૯

અર્થ-ધર વિ. કે તેની મૂર્છાથી રહિત હોવાથી ગૃહ-સ્થેથી, અનિયત વિહાર વિ.થી અન્ય તીર્થોએથી વિલક્ષણ સાધુ, ગામ વિ.માં મમતા રૂપ પરિગ્રહ ન કરે; ગૃહસ્થોની સાથે સંબંધ વગરનો, ધર વગરનો ચારે બાજુ વિહાર કરે. (૧૬-૬૭)

સુસાળે સુન્નગારે વા, રુક્ષમૂલે વ ઇગગો ।

અકુક્કુઓ નિસીંજજા, ન ય વિત્તાસણ પરં ॥ ૨૦ ॥

શ્મશાને શૂન્યાગારે વા, વૃક્ષમૂલે વા ઇક્કઃ ।

અકુત્કુચો નિષીદેત્, ન ચ વિત્તાસયેત્ પરમ્ ॥ ૨૦ ॥

અર્થ-મુનિ શ્મશાનમાં, સૂતા ધરમાં, વૃક્ષની નીચે, દ્રવ્યભાવથી એકલો, દુષ્ટ ચેષ્ટા વગરનો બનીને બેસે તથા મનુષ્ય વિ.ને ભય ન ઉપજાવે. (૨૦-૬૮)

તત્થ સે ચિટ્ઠમાણસ્સ, ઉવસગ્ગાભિધારણ ।

સંકામીઓ ન ગચ્છેજ્જા, ઉટ્ઠિત્તા અન્નમાસણં ॥ ૨૧ ॥

તત્થ તસ્ય તિષ્ઠતઃ, ઉપસર્ગાનભિધારયેત્ ।

શંકામીતઃ ન ગચ્છેત્, ઉત્થાયાન્યદાસનમ્ ॥ ૨૧ ॥

અર્થ-ત્યાં રહેનાર સાધુ પોતાના ઉપર આવતા દિવ્યાદિ. ઉપસર્ગોને સહન કરે, શંકાત્રસ્ત બની, ઉઠી બીજા સ્થાનમાં ન જાય. (૨૧-૬૯)

ઉચ્ચાવયાહિં સિજ્જાહિં, તવસ્સી મિક્ખૂ થામવં ।

નાહવેલં વિહન્નેજ્જા, પાવદિટ્ઠી વિહન્નઈ ॥ ૨૨ ॥

ઉચ્ચાવચામિઃ શય્યામિઃ, તપસ્વી મિશ્રુઃ સ્થામવાન્ ।

નાતિવેલં વિહન્યાત્, પાપદૃષ્ટિર્વિહન્યતે ॥ ૨૨ ॥

અર્થ—ઉપસર્ગાદિ સહન પ્રતિ સામર્થ્યવાળો, તપસ્વી મુનિ, ઉંચા-નીચા સ્થાનો મળવા છતાં વેલાનું ઉલ્લંઘન કરી, અહીં હું શીતાદિથી ઘેરાયો છું—એમ વિચારી બીજા સ્થાનમાં ન જાય; કારણ કે પાપબુદ્ધિવાળો ઉંચું સ્થાન મળતા રાગ તથા નીચું સ્થાન મળતાં દ્વેષ નહીં કરવાની સમતા રૂપ મર્યાદાનું ઉલ્લંઘન કરે છે. અર્થાત્ મુનિ સમતાપૂર્વક શય્યા પરીષદને સહન કરે. (૨૨-૭૦)

પરિક્તિમુવસ્સયં લઢ્ઢું, કલ્યાણં અદુવ પાવગં ।

કિમેગરાઈં કરિસ્સઈ, एवं तत्थऽहियासए ॥ ૨૩ ॥

પ્રતિરિક્તમુપાશ્રયં લઢ્ઢ્વા, કલ્યાણં અથવા પાપકમ્ ।

કિમેકરાત્રં કરિણ્યતિ, एवं तत्राध्यासीत ॥ ૨૩ ॥

અર્થ—સ્ત્રી વિ.થી રહિત સુખદ કે દુઃખદ ઉપાશ્રય મેળવીને એક રાત્રિ સુધી કે કેટલીક રાત્રિ સુધી રહેનાર, સમતાપૂર્વક હર્ષ કે ખેદ ધારણ કર્યા સિવાય તે વસતિમાં રહે. (૨૩-૭૧)

અક્રોસિજ્જ પરો મિક્ખું, ન તેસિં પહિસંજલે ।

સરિસો હોઈ બાલાણં, તમ્હા મિક્ખૂ ન સંજલે ॥ ૨૪ ॥

આક્રોશેત્ પરો મિશ્શુ, ન તસ્મૈ પ્રતિસંજ્વલેત્ ।

સદ્દશો ભવતિ બાલાનાં, તસ્માદ્ મિશ્શુર્ન સંજ્વલેત્ ॥ ૨૪ ॥

અર્થ—જો કોઈ બીજો, સાધુનું ખરાબ વચનોથી અપમાન કરે, તો સાધુ તેના ઉપર ક્રોધવળો તેના જેવો ન બને; કેમ કે તે અજ્ઞાની સરખો બને છે. તેથી ભિક્ષુ જ્વલિત ન બને. (૨૪-૭૨)

સોચ્ચા પં ફરુસા માસા, દારુણા ગામકંટયા ।

તુસિળીઓ ઉવેહેજ્જા, ન તાઓ મળસી કરે ॥૨૫॥

શ્રુત્વા સ્વલુ પરુવા માષાઃ, દારુણા ગ્રામકણ્ટકાઃ ।

તૂળ્ણીકઃ ઉપેક્ષેત, ન તા મનસિ કુર્યાત્ ॥ ૨૫ ॥

અર્થ—અત્યંત દુઃખકારી, મર્મવેધી કઠોર વચ્ચનોને સાંભળી, મુનિ મૌન ધારી તેની ઉપેક્ષા કરે તે વચ્ચનોને મનમાં અવકાશ ન આપે, અર્થાત્ તે બોલનાર પ્રત્યે દ્વેષ ન કરે. (૨૫-૭૩)

હઓ ન સંજલે મિવસૂ, મળંપિ ન પઓસણ ।

તિતિક્સવં પરમં નચ્ચા, મિવસુધમ્મં વિચિંતણ ॥૨૬॥

હતો ન સંજ્વલેદ્ મિશ્નુઃ, મનોઽપિ ન પ્રદૂષયેત્ ।

તિતિક્ષાં પરમાં જ્ઞાત્વા, મિશ્નુધર્મં વિચિન્તયેત્ ॥ ૨૬ ॥

અર્થ—લાકડી વિ.થી તાડિત થતાં દોધથી ન ધમધમે, મનને દ્વેષવાળું ન કરે, ક્ષમાને ધર્મનું ઉત્કૃષ્ટ સાધન તરીકે બાણી ક્ષમામૂલક મિશ્નુધર્મનું ચિંતન કરે (૨૬-૭૪)

સમપં સંજયં દંતં, હળેજ્જા કેવિ કત્થઈ ।

નત્થિ જીવસ્સ નાસોત્તિ, ઇવં પેહેજ્જ સંજણ ॥ ૨૭ ॥

શ્રમણં સંયતં દાન્તં, હન્યાન્ કોઽપિ કુત્રચિન્ ।

નાસ્તિ જીવસ્ય નાશ इति, एवं प्रेक्षेत संयतः ॥ ૨૭ ॥

અર્થ—ઇન્દ્રિય-મનોવિજેતા, તપસ્વી, સંયમીને જો કોઈ એક દુષ્ટ, કોઈ ગામ વિ.માં તાડન કરે, તો સાધુએ એવી ભાવના કરવી કે, ‘ચૈતન્યસ્વરૂપી આત્માનો નાશ નથી, પરંતુ શરીરનો જ નાશ થાય છે.’ (૨૭-૭૫)

૩૨

શ્રી ઉત્તરાધ્યયનસૂત્ર સાર્થ

दुष्करं खलु भो निच्चं, अणगारस्स भिक्षुणो ।

सत्त्वं से जाइअं होइ, नत्थि किंचि अजाइअं ॥ २८ ॥

दुष्करं खलु भो ! नित्यं, अनगारस्य भिक्षोः ।

सर्वं तस्य याचितं भवति, नास्ति किंचिद् अयाचितम् ॥ २८ ॥

અર્થ-હો જા'ખૂ ! ચોક્કસ અનગારી ભિક્ષુને જીવે ત્યાં સુધી આહાર-ઉપકરણ વિ. સમસ્ત વસ્તુ યાચિત જ હોય છે, કોઈ પણ ચીજ અયાચિત નથી હોતી. અતએવ નિરુપદારી મુનિને વસ્તુની યાચના કરવી કઠિન હોઈ યાચના પણ એક પરીષદ છે. (૨૮-૭૬)

गोअरग्गपविट्ठस्स, पाणी नो सुप्पसारए ।

સેઓ અગારવાસોત્તિ, હૃ મિક્ખુ ન ચિત્તણ ॥ ૨૯ ॥

गोचराग्रप्रविष्टस्य, पाणिः नो सुप्रसारकः ।

श्रेयान् अगारवासः इति, इति भिक्षुर्न चिन्तयेत् ॥ २९ ॥

અર્થ-ગોચરી બહારવા નીકળેલા મુનિએ 'હું ગૃહસ્થી ઉપર કાંઈ ઉપકાર કરતો નથી, તો તેની આગળ હાથ કેવી રીતે પ્રસાડ ? એના કરતાં ગૃહસ્થાશ્રમ સ્વીકારવો ઉચિત છે' - આવો વિચાર નહીં કરવો, કેમ કે ગૃહવાસ બહુ સાવધ છે. એટલે ગૃહવાસ શ્રેયસ્કર કેવી રીતે ? (૨૯-૭૭)

परेसु घासमेसेज्जा, भोयणे परिनिट्ठिए ।

लद्धे पिंडे अलद्धे वा, नाणुतप्पेज्ज पंडिए ॥ ३० ॥

परेषु घ्रासं एषयत्, भोजने परिनिष्ठिते ।

लब्धे पिण्डे अलब्धे वा, नानुतप्येत संयतः ॥ ३० ॥

અર્થ-બ્રમરની પદ્ધતિથી ભોજનવેલામાં આહારની

શ્રી પરીપહાધ્યયન-૨

૩૩

ગવેષણા કરે. અનિષ્ટ કે સ્વરૂપ આહારનો લાભ અથવા અપ્રાપ્તિ થતાં સાધુએ પશ્ચાત્તાપ ન કરવો. (૩૦-૭૮)

અજ્ઞેવાહં ન લભામિ, અવિ લાભો સુવે સિઆ ।

જો એવં પડિસંચિક્ષે, અલાભો તં ન તજ્જણ ॥ ૩૧ ॥

અઘૈવાહં ન લભે, અપિ લાભઃ શ્વઃ સ્યાત્ ।

ય ઇવં પ્રતિસમીક્ષતે, અલાભસ્તં ન તર્જયેન્ ॥ ૩૧ ॥

અર્થ-ભલે આજે જ આહારનો લાભ નથી થયો પણ આવતી કાલે થશે, આ પ્રમાણે જે વિચારે છે તેને અલાભ પરિપહ સંતાપિત કરતો નથી. (૩૧-૭૯)

નન્ના ઉપ્પદ્ધયં દુક્ખં, વેયણાણ દુહટ્ઠિણ ।

અદીણો ઠાવણ પન્નં, પુટ્ઠો તત્થાઽહિયાસણ ॥ ૩૨ ॥

જ્ઞાત્વા ઉત્પત્તિતં દુઃખં, વેદનયા દુઃખાર્તિતઃ ।

અદીનઃ સ્થાયયેત્ત્વ પ્રજ્ઞાં, સ્પૃષ્ટસ્તત્ર અધિસદ્દેત ॥ ૩૨ ॥

અર્થ-ઉત્પન્ન જવર વગેરે રોગવાળો, વેદનાથી પીડિત થવા છતાંય દીનતા વગરનો બની, દુઃખના કારણે ચલિત થતી બુદ્ધિને સ્વકર્મનું જ આ ફલ છે, એમ ચિંતવી સ્થિર બનાવે. આવી પ્રજ્ઞાની પ્રતિષ્ઠાવાળો રોગજન્ય દુઃખને સહન કરે. (૩૨-૮૦)

તેગિચ્છં નામિનંદિજ્જા, સંચિક્ષવત્તગવેસણ ।

એઠં સુ તસ્સ સામન્નં, જં ન કુજ્જા ન કારણ ॥ ૩૩ ॥

ચિકિત્સાં નામિનન્દેત્, સંતિષ્ઠેત આત્મગવેષકઃ ।

પતત્ સુ તસ્ય શ્રામણ્યં, યત્ત કુર્યાત્ ન કારયેત્ ॥ ૩૩ ॥

૩૪

શ્રી ઉત્તરાધ્યયનસૂત્ર સાધર્

અર્થ-જિનકદિપક મુનિની અપેક્ષાએ-ચારિત્ર રૂપ આત્માની, તેના વિરોધી-વિઘ્નોના રક્ષણ દ્વારા ગર્વેષણા કરનાર રોગ પ્રતિકારરૂપ ચિકિત્સા ન કરે, કરાવે કે અનુભોદે, પરંતુ સમાધિપૂર્વક રહે. આ શ્રમણપણું તેને હોય છે. સ્થવીર-કદિપક મુનિઓ તો યુષ્ઠ આલંબનને ધ્યાનમાં રાખી જયણાથી ચિકિત્સા કરે, કરાવે પણ છે. (૩૩-૮૧)

અચેલગસ્સ લૂહસ્સ, સંજયસ્સ તવસ્સિણો ।

તણેસુ સયમાણસ્સ, હોજ્ઞા ગાયવિરાહણા ॥ ૩૪ ॥

અચેલકસ્સ રૂક્ષસ્ય, સંયતસ્ય તપસ્વિનઃ ।

તણેષુ શયાનસ્ય, ભવતિ ગાત્રવિરાધના ॥ ૩૪ ॥

અર્થ-લુખા-કૃશ શરીરવાળા તપસ્વી, દર્ભ વગેરેમાં સુનાર કે ખેસનાર, અચેલક સંયતને શરીરમાં તૃણસ્પર્શજન્ય પીડાના સહન દ્વારા તૃણસ્પર્શ પરીષદ્ધિવિજય પ્રાપ્ત થાય છે. (૩૪-૮૨)

આયવસ્સ નિવાણં, અડલા હવહ વેયણા ।

અં નચ્ચા ન સેવંતિ, તંતુજં તણતજ્જિઆ ॥ ૩૫ ॥

આતપસ્ય નિપાતેન, અતુલા ભવતિ વેદના ।

અવં જ્ઞાત્વા ન સેવન્તે, તન્તુજં તણતર્જિતાઃ ॥ ૩૫ ॥

અર્થ-ધાસ-તડકાના પડવાથી મોટી વેદના થાય તો પણ, કર્મક્ષયના અર્થી, દર્ભ વગેરેથી પીડિત મુનિ, વસ્ત્ર-કંબલને નહીં સ્વીકારી, આત્મધ્યાનને નહીં કરતાં તૃણસ્પર્શ પરીષદ્ધિને જીતે છે. (૩૫-૮૩)

કિલિણ્ણગાણ મેહાવી, પંકેણ વ રણ વા ।

ધિસુ વા પરિતાવેણ, સાયં નો પરિદેવેણ ॥૩૬॥

કિલિણ્ણગાત્રઃ મેહાવી, પંકેન વા રજ્જલા વા ।

ગ્રીષ્મે વા પરિતાપેન, સાતં નો પરિદેવેત ॥ ૩૬ ॥

અર્થ—સ્નાનના ત્યાગરૂપ મર્યાદાવાળો મુનિ, ગ્રીષ્મ વગેરેમાં તાપથી પરસેવો ને પરસેવાથી પલગેલા મેલથી વ્યાપ્ત શરીર બનવા છતાં, ‘કેવી રીતે કે ક્યારે મેલ દૂર થવાથી સુખ થશે’ એવો પ્રલાપ-વિલાપ ન કરે. (૩૬-૮૪)

વેણ્જજ નિજ્જરાપેહી, આરિયં ધમ્મણુત્તરં ।

જાવ સરીરમેઓત્તિ, જહ્લં કાણ્ણ ધારણ ॥ ૩૭ ॥

વેદયેત્ નિર્જરાપેક્ષી, આર્ય ધર્મે અનુત્તરમ્ ।

યાવત્ શરીરમેદઃ, इति जल्लं कायेन धारयेत् ॥ ૩૭ ॥

અર્થ—આત્યંતિક કર્મક્ષયનો અભિલાષી, શુભ આચાર-મય સર્વોત્તમ શ્રુતચારિત્રરૂપ ધર્મને પામેલો મુનિ, દેહના અવસાન સુધી શરીર દ્વારા મેલને ધારી તેના પરીષદને છોટે. (૩૭-૮૫)

અભિવાયણમબ્બુટ્ઠાણં, સામી કુજ્જા નિમંતણં ।

જે તાઈં પડિસેવંતિ, ન તેસિં પીહણ મુણી ॥ ૩૮ ॥

અભિવાદનમભ્યુત્થાનં, સ્વામી કુર્યાત્ નિમન્ત્રણમ્ ।

ये तानि प्रतिसेवन्ते, न तेभ्यः स्पृहयेत् मुनिः ॥ ૩૮ ॥

અર્થ—રાજા વગેરે વંદન-સ્તવન-અભ્યુત્થાન કે આહાર વગેરે માટેનું આમંત્રણ કરે, તો પણ મુનિ બીજાઓની માફક

૩૬

શ્રી ઉત્તરોદ્ધયનસૂત્ર સાથે

અભિવાદન વગેરેની સ્મૃત્તિ ન કરે અર્થાત્ સત્કાર વગેરેનો વિચાર મનમાં ન કરે. (૩૮-૮૬,

અણુક્કસાઈ અપ્પિચ્છે, અન્નાણેસી અલોલુપ્પે ।

રસેસુ નાણુગિજ્ઞજ્ઞા, નાણુતપ્પેજ્ઞ પ્પણ્ણવં ॥ ૩૯ ॥

અણુકપાયી અપ્પેચ્છઃ, અન્નાતૈષી અલોલુપ્પઃ ।

રસેષુ નાનુગૃધ્યેત્, નાનુતપ્યેત્ પ્રજ્ઞાવાન્ ॥ ૩૯ ॥

અર્થ—નમસ્કાર વગેરે નહીં ક્ષમા પ્રત્યે ક્રોધ ન કરે અથવા સત્કાર વગેરે થતાં અહંકારી ન બને, તેમજ તે માટે માયા કે તેમાં આસક્તિ ન કરે; ધર્મોપકરણની જ માત્ર ઇચ્છાવાળો, જાતિ વગેરેથી અજ્ઞાત બની આહારનો ગવેષક, રસના રસમાં લંપટતા વગરનો બની, મધુર વગેરે રસોની આશા ન સેવે તથા વિવેકવાળી બુદ્ધિનો ધણી બનેલો બીજાઓને સત્કારાતા જોઈ પશ્ચાત્તાપ ન કરે. (૩૯-૮૭)

સે અ ણૂણં મણ પુવ્વં, કમ્માઞ્ણાણફલા કહા ।

જેણાહં નામિજાણામિ, પુટ્ટો કેણઈ કેણુઈ ॥ ૪૦ ॥

અહ પચ્છા ઉજ્જંતિ, કમ્માઞ્ણાણફલા કહા ।

એવમાસામિ અપ્પાણં, ણચ્ચા કમ્મવિવાગયં ॥ ૪૧ ॥

અથ નૂનં મયા પૂર્વં, કર્માણિ અજ્ઞાનફલાનિ કૃતાનિ ।

યેનાહં નામિજાણામિ, પૃષ્ઠઃ કેનચિન્ કસ્મિંશ્ચિત્ ॥ ૪૦ ॥

અથ પશ્ચાદ્ ઉદીર્યન્તે, કર્માણિ અજ્ઞાનફલાનિ કૃતાનિ ।

એવમાશ્વાસયાત્માનાં, જ્ઞાત્વા કર્મવિપાકકમ્ ॥૪૧॥ યુગ્મમ્ ॥

અર્થ—ચોક્કસ મેં પહેલાં જ્ઞાનનિદા વગેરે કારણોથી અજ્ઞાનફલક જ્ઞાનાવરણીય કર્મો કર્યા છે, કે જેથી કેઇએ

શ્રી પરીપહાધ્યયન-૨

૩૭

મને જીવાદિ સુગમ વસ્તુનો પ્રશ્ન કર્યો હોવા છતાં હું જાણી જવાબ આપી શકતો નથી. બાંધેલાં જ્ઞાનાવરણીય કર્મો અબાધાકાલ પછી દ્રવ્ય વગેરે નિમિત્તથી ઉદયમાં આવે છે-અજ્ઞાનરૂપી ફલ આપે છે, માટે તેના નાશ માટે પ્રયત્ન કરવો જોઈએ, ન કે વિષાદ. આ પ્રમાણે કર્મોનો વિચિત્ર વિપાક જાણી આત્માને સ્વસ્થ કરો, મુંઝવણમાં ન મુકો અર્થાત્ જ્ઞાનાવરણીય કર્મોના ક્ષયોપશમથી ઉત્કૃષ્ટ જ્ઞાન-સંપત્તિમાં ગર્વ ન કરો. (૪૦-૪૧) (૮૮-૮૯)

નિર્ઝુગં મિ વિરઞો, મેહુણાઓ સુસંવદો ।

જો સર્વં નામિજાણામિ, ધર્મં કલ્યાણ પાવગં ॥૪૨॥

નિર્ઝુગં અહં વિરતઃ, મૈથુનાત્ સુસંવૃતઃ ।

યઃ સાક્ષાત્ નામિજાણામિ, ધર્મં કલ્યાણં પાપકમ્ ॥૪૨॥

અર્થ-ફોગટ હું બ્રહ્મચારી, ઈન્દ્રિય-મનના સંવરવાળો બન્યો છું, કેમ કે હું સાક્ષાત્ રૂપે વસ્તુસ્વભાવ શુભ-અશુભને જાણી શકતો નથી. આ પ્રમાણેનો અજ્ઞાનતા-ગર્ભિત વિચાર ભિક્ષુ ન કરે. (૪૨-૬૦)

તવોવહાણમાદાય, પઢિમં પઢિવજ્જઓ ।

એવં પિ વિહરઓ મે, છઝમં ન નિયટ્ટહ ॥ ૪૩ ॥

તપઉપધાનમાદાય, પ્રતિમાં પ્રતિપદ્યમાનસ્ય ।

પવમપિ વિહરતો મે, છઝ ન નિવર્તતે ॥ ૪૩ ॥

અર્થ-ભદ્ર, મહાભદ્ર વગેરે તપ, આગમના આરાધન-રૂપ આયંબીલ વગેરે ઉપધાન આચરી, અભિગ્રહવિશેષરૂપ માસિકી વગેરે પ્રતિમાને સ્વીકાર કરનારને, વિશિષ્ટ અર્થાર્થી

અપ્રતિબંધરૂપે વિચરવા છતાં જ્ઞાનાવરણીય વગેરે કર્મ દ્વરે ન થાય, તો પણ ‘આ કષ્ટક્રિયાથી શું ?’ એવો સંકલ્પ ન કરે. (૪૩-૬૧)

નત્થિ નૂનં પરે લેણ, ઇડ્ઢી વા વિ તવસ્સિણો ।

અદુવા વંચિઓમ્હિત્તિ, ઇમ્ મિન્નુ ન ચિત્તે ॥૪૪॥

નાસ્તિ નૂનં પરો લોકઃ, ઋદ્ધિર્વાડપિ તપસ્વિનઃ ।

અથવા વચ્ચિતોડસ્મીતિ, ઇતિ મિશ્નુર્ન ચિન્તયેત્ ॥ ૪૪ ॥

અર્થ-ચોક્કસ પરલોક નથી, અથવા તપસ્વી એવા મને તપોમાહાત્મ્યરૂપ ઋદ્ધિ નથી કે હું ભોગોથી ઠગાયો છું, એવો સાધુ વિચાર ન કરે. (૪૪-૬૨)

અમ્મ જિણા અત્થિ જિણા, અદુવા વિ મવિસ્સઈ ।

મુસં તે એવ માહંસુ, ઇમ્ મિન્નુ ન ચિત્તે ॥ ૪૫ ॥

અમ્ભવન્ જિનાઃ સન્તિ જિનાઃ, અથવાડપિ મવિષ્યન્તિ ।

મૃષા તે એવમાહુઃ, ઇતિ મિશ્નુર્ન ચિન્તયેત્ ॥ ૪૫ ॥

અર્થ-કેવલીઓ ભૂતકાલમાં થયા છે, વર્તમાનકાલમાં મહાવિદેહમાં છે અથવા ભવિષ્યકાલમાં ભરત વગેરેમાં થશે, એવું પણ તે યથાર્થવાદીઓ, પૂર્વોક્ત પ્રકારથી અસત્ય કહે છે, એવો વિચાર ભિક્ષુ ન કરે; કેમ કે અનુમાન વગેરે પ્રમાણોથી સર્વજ્ઞની સિદ્ધિ સિદ્ધ છે. અથવા કેવલીઓએ જે પરલોક વગેરે કહ્યું છે, તે અસત્ય છે એવો વિચાર ન કરે. અર્થાત્ જિન કે જિનકથિત વસ્તુ ત્રૈકાલિક સત્ય છે એમ વિચારે. (૪૫-૬૩)

શ્રી પરીપહાધ્યયન-૨

૩૯

एए परीसहा सव्वे, कासवेणं पवेइआ ।

जे भिक्षू ण विहण्णेज्जा, पुट्ठो केणइ कण्डुइ ॥४६॥ त्तिवेमि ॥

एते परीषहाः सर्वे, काश्यपेन प्रवेदिताः ।

यान् भिक्षुर्न विहन्येत, स्पृष्टः केनाऽपि कस्मिंश्चित् ॥४६॥

इति ब्रवीमि ॥

અર્થ—આ પૂર્વોક્ત તમામ પરિષહો કાશ્યપગોત્રી સગવાન શ્રી મહાવીરસ્વામીએ કહેલ છે. જે આ પરિષહો જાણી, બાવીશમાંથી કોઈ એક પરિષહથી બાધિત થયા છતાં, સાધુ ગમે તે દેશ-કાલમાં પરિષહોથી હારે નહીં, પરંતુ તેઓને છોડે. આ પ્રમાણે હે બંબૂ! હું કહું છું (૪૬-૬૪)

॥ श्रीगुरु श्री परीपहाध्ययन संपूर्ण ॥

શ્રી ચતુરંગીય અધ્યયન-૩

ચત્તારિ પરમંગાણિ, દુલ્લહાણીહ જંતુણો ।

માણુસત્તં સુદ્ધં સદ્ધા, સંજમમ્મિ અ વીરિઅં ॥ ૧ ॥

ચત્તારિ પરમાજ્ઞાનિ, દુર્લભાનિ ઇહ જન્તોઃ ।

માણુષત્ત્વં શ્રુતિઃ શ્રદ્ધા, સંયમે ચ વીર્યમ્ ॥ ૧ ॥

અર્થ-આ સંસારમાં પ્રાણીને, ધર્મના ચાર મુખ્ય કારણો-જેમ કે 'મનુષ્યજન્મ', 'ધર્મનું' શ્રવણ, 'ધર્મની' શ્રદ્ધા, 'સંયમના' વિષે સામર્થ્ય, દુર્લભ છે. (૧-૬૫)

સમાવન્ના ણ સંસારે, નાણાગુત્તાસુ જાહસુ ।

કમ્મા નાણાવિહા કટ્ટુ, પુઠ્ઠા વિસ્સંમઆ પયા ॥ ૨ ॥

સમાપન્નાઃ ક્ષલુ સંસારે, નાનાગોત્રાસુ જાતિષુ ।

કર્માણિ નાનાવિધાનિ કૃત્વા, પૃથક્ વિશ્વભૂતઃ પ્રજાઃ ॥૨॥

અર્થ-સંસારમાં, નાનાવિધ નામવાળી ક્ષત્રિય વગેરે જાતિઓમાં જન્મેલ જનસમૂહ, નાનાવિધ કર્મો કરી-કર્મધીન બની બુદ્ધા બુદ્ધા આકાશના પ્રત્યેક પ્રદેશોમાં જન્માદિ દ્વારા ફરે છે. અર્થાત્ મનુષ્યજન્મ મેળવીને પણ પોતે કરેલ કર્મના પ્રભાવથી બીજી જાતિઓમાં ભટકનાર જનસમૂહને ફરીથી મનુષ્યજન્મ દુર્લભ બની જાય છે. (૨-૬૬)

एगया देवलोएसु, नरएसुवि एगया ।

एगया आसुरं कायं, अहाकम्मेहिं गच्छइ ॥ ३ ॥

एकदा देवलोकेषु, नरकेष्वपि एकदा ।

एकदा आसुरं कायं, यथाकर्मभिः गच्छति ॥ ३ ॥

અર્થ-પુણ્યના ઉદ્યકાલે સૌધર્મ વગેરે દેવલોકોમાં, પાપના ઉદ્યના કાલમાં રતનપ્રભા વગેરે નરકોમાં, કોઈ વખત અસુરનિકાયમાં કર્મના અનુસારે, અર્થાત્ દેવલોકાનુકૂલ સરાગ સંયમ, નરકગતિ-અનુકૂલ મહારંભ, અસુર નિકાયગતિ-અનુકૂલ ખાલતપ વગેરે ક્રિયાઓના અનુસારે પ્રાણિઓ, તે તે ગતિમાં જાય છે. (૩-૯૭)

एगया खत्तिओ होई, तओ चंडाल बुक्कसो ।

तओ कीड पयंगो अ, तओ कुंथु पिपीलिआ ॥४॥

एकदा क्षत्रियो भवति, ततश्चण्डालः बुक्कसः ।

ततः कीटः पतङ्गश्च, ततः कुन्थुः पिपीलिका ॥ ४ ॥

અર્થ-કદી જીવ રાજા બને છે, ત્યારબાદ ચંડાલ, વર્ણ-નંતર સંકર રૂપે જન્મેલ થાય છે. કદી કીડો પતંગીયુ' બને છે. ત્યાંથી કદી કંથવા, કીડી રૂપે જન્મે છે. અર્થાત્ ક્રમસર સઘળી ઉંચ-નીચ સંકીર્ણ જાતિઓ તથા સકલ તિર્થંચના ભેદો અહીં સમજવા. (૪-૯૮)

एवमावट्टजोणीसु, पाणिणो कम्मकिव्विसा ।

न निविज्जंति संसारे, सव्वटूठेसु व खत्तिआ ॥५॥

एवं आवर्तयोनिषु, प्राणिनः कर्मकिल्बिषाः ।

न निर्विद्यन्ते संसारे, सर्वार्थेषु इव क्षत्रियाः ॥ ५ ॥

૪૨

શ્રી ઉત્તરાધ્યયન સૂત્ર સાર્થ

અર્થ-જેમ સઘળા સુવર્ણ વગેરે વૈભવો રાજાઓને લોગવવા છતાં કંટાળો ઉપજતો નથી, તેમ વિમલરૂપ ચોરાશી લાખ જીવાયોનિઓમાં કિલ્લ કર્મથી અધમ બનેલા જીવોને વારંવાર ભટકવા છતાં, ‘આ સંસારબ્રમણથી ક્યારે છૂટકારો થશે’ એવો ઉદ્વેગ જાગતો નથી. બરોબર છે એટલે જ સંસાર-કર્મનો ક્ષય કરવા માટે જીવો ઉદ્યમ કરતા નથી. (૫-૯૯)

કમ્મસંગેહિં સંમૂઢા, દુક્ખિઆ બહુવેઅણા ।

અમાણસાસુ જોણીસુ, વિણિહમ્મંતિ પાણિજો ॥ ૬ ॥

કર્મસંગેઃ સંમૂઢાઃ, દુઃખિતા બહુવેદનાઃ ।

અમાનુષીષુ યોનિષુ, વિનિહન્યન્તે પ્રાણિનઃ ॥ ૬ ॥

અર્થ-કર્મના સંબંધથી અવિવેકી, દુઃખવાળા, ઘણી શારીરિક પીડાવાળા, નરક-તિર્યંચ-આભિયોગિક વગેરે દેવ-દુર્ગતિ સંબંધી યોનિઓમાં જીવો પડે છે, પરંતુ તેનાથી ઉગરી શકતા નહીં હોવાથી મનુષ્યજન્મ દુર્લભ છે. (૬-૧૦૦)

કમ્માણં તુ પહાણાણ, આણુપુલ્લિ કયાઈ ડ ।

જીવા સોહિમણુપ્પત્તા, આયયંતિ મણુસસયં ॥ ૭ ॥

કર્મણાં તુ પ્રહાણ્યા આનુપૂર્વ્યા કદાચિત્તુ ।

જીવાઃ શુદ્ધિમનુપ્રાપ્તાઃ, આદદતે મનુષ્યતામ્ ॥ ૭ ॥

અર્થ-નરકગતિ વગેરેમાં લઈ જનાર અનંતાનુબંધી વગેરે કર્મોનો કર્મથી નાશ થવાથી, કદાચિત્ કિલ્લ કર્મોથી વિનાશ રૂપ શુદ્ધિને પામેલા જીવો મનુષ્યજન્મને પામે છે. (૭-૧૦૧)

માણુસસં વિગ્ગહં લલ્લુહું, સુદ્ધિં ધમ્મસસ દુલ્લહા ।

જં સુચ્ચા પલ્લિવ્જંતિ, તવં સંતિમહિસયં ॥ ૮ ॥

શ્રી ચતુરંગીય અધ્યયન-૩

૪૩

માનુષ્યં વિગ્રહં લબ્ધ્વા, શ્રુતિધર્મસ્ય દુર્લભા ।

યં શ્રુત્વા પ્રતિપદ્યન્તે, તપઃ ક્ષાન્તિં અર્હિસ્રતામ્ ॥ ૮ ॥

અર્થ—મનુષ્યના શરીરને મેળવવા છતાં આલસ વગેરે કારણોથી ધર્મનું શ્રવણ દુર્લભ છે. જે ધર્મને સાંભળી, લખ્યો તપ, ક્રોધ વગેરે કષાયનો વિજય, અહિંસા વગેરે વ્રતોને પામે છે. (૮-૧૦૨)

આહચ્ચ સવળં લઘું, સદ્ધા પરમદુલ્લહા ।

સોચ્ચા નેઆઉઝં મગ્ગં, બહવે પરિમસ્સહ ॥ ૯ ॥

કદાચિન્ શ્રવણં લબ્ધ્વા, શ્રદ્ધા પરમદુર્લભા ।

શ્રુત્વા નૈયાયિકં માર્ગં, બહવઃ પરિભ્રમ્યન્તિ ॥ ૯ ॥

અર્થ—કદાચ મનુષ્યજન્મ, ધર્મનું શ્રવણ થવા છતાં ધર્મરુચિરૂપ શ્રદ્ધા અત્યંત દુર્લભ છે, કેમ કે ન્યાયસંપન્ન, સમ્યગ્દર્શન વગેરે મોક્ષમાર્ગને સાંભળવા છતાં ઘણા જીવો મોક્ષમાર્ગથી પડી જાય છે. (૯-૧૦૩)

સુદં ચ લઘું સદ્ધં ચ, વીરિયં પુણ દુલ્લહં ।

બહવે રોઅમાણાવિ, નો ય ણં પઢિવજ્જણ ॥ ૧૦ ॥

શ્રુતિં ચ લબ્ધ્વા શ્રદ્ધાં ચ, વીર્યં પુનર્દુર્લભમ્ ।

બહવઃ રોચમાના અપિ, નો ણં પ્રતિપદ્યન્તે ॥ ૧૦ ॥

અર્થ—મનુષ્યજન્મ, ધર્મનું શ્રવણ, ધર્મની શ્રદ્ધા થવા છતાં સંયમપાલનમાં વીર્યવિશેષ દુર્લભ છે, કેમ કે ઘણા, ધર્મ-શ્રદ્ધાલુ હોવા છતાં ચારિત્રમોહનીય કર્મના ઉદયથી શ્રેણીક વગેરેની માફક સંયમને સ્વીકારી શકતા નથી. (૧૦-૧૦૪)

માણસત્તમ્મિ આયાઓ, જો ધમ્મં સુચ્ચ સદ્દેહ ।

તવસ્સી વીરિઅં લદ્ધુ, સંવુડે ણિધુણે રયં ॥ ૧૧ ॥

માનુષત્વે આયાતો, યો ધર્મં શ્રુત્વા શ્રદ્ધતો ।

તપસ્વી વીર્યં લબ્ધ્વા, સંવૃતઃ નિર્ઘુનોતિ રજઃ ॥ ૧૧ ॥

અર્થ—મનુષ્યના શરીરમાં આવેલો જે જીવ ધર્મ ઉદ્ધમરૂપ વીર્ય મેળવી, આશ્રવદ્વારાને બંધ કરનારો, બંધાયેલ, અને બંધાતા કર્મરૂપ રજને સાફ કરી મુક્તિકમલાને વરે છે. (૧૧-૧૦૫)

સોહી ઉજ્જુઅમૂઅસ, ધમ્મો સુદ્ધસસ ચિદ્ધહ ।

નિવ્વાણં પરમં જાહ, ઘયસિત્તવ્વ પાવણ ॥ ૧૨ ॥

શુદ્ધિઃ ઋજુભૂતસ્ય, ધર્મઃ શુદ્ધસ્ય તિષ્ઠતિ ।

નિર્વાણં પરમં યાતિ, ઘૃતસિક્ત ઇવ પાવકઃ ॥ ૧૨ ॥

અર્થ—મનુષ્યજન્મ વિગેરે મેળવી મુક્તિ તરફ પ્રગતિ કરનાર સરલ આત્માને કષાયની કાલિમાના નાશરૂપ શુદ્ધિ હોય છે, શુદ્ધ ક્ષમાદિ ધર્મ નિશ્ચલરૂપે રહે છે. તે આત્મા અહીં ધીથી સીંચાયેલ અગ્નિની માફક તપસ્તેજથી જાળવલ્યમાન બનેલો, ઉત્કૃષ્ટ જીવનમુક્તિરૂપ નિર્વાણનો અનુભવ કરે છે. (૧૨-૧૦૬)

વિગિંચ કમ્મુણો હેઉં, જસં સંચિણુ સ્વંતિણ ।

પાઠવં સરીરં હિચ્ચા, ઉડ્ઢં પકમઈ દિસં ॥ ૧૩ ॥

વિવેચય કર્મણઃ હેતું, યશઃ સંચિનુ ક્ષાન્ત્યા ।

પાર્થિવં શરીરં હિત્વા, ઝર્ધ્વાં પ્રકામતિ દિશમ્ ॥ ૧૩ ॥

શ્રી ચતુરંગીય અધ્યયન-૩

૪૫

અર્થ—હે શિષ્ય ! મનુષ્યજન્મ વગેરેના રોકનાર કર્મના હેતુરૂપ મિથ્યાત્વ વગેરેને દૂર કરો ! તથા ક્ષમા વગેરેથી યશસ્કર સંયમ કે વિનયને પુષ્ટ કરો ! આમ કરવાથી પાર્થિવ-ઔદારિક શરીર છોડી અપુનઃ આવૃત્તિરૂપે ઉર્ધ્વ-દિશા-મોક્ષ તરફ પ્રસ્થાન કરે છે. (૧૩-૧૦૭)

વિસાલિસેહિં સીલેહિં, જક્ષ્વા ઉત્તર-ઉત્તરા ।

મહાસુકા વ દિપ્પંતા, મન્નંતા અપુણચ્ચવં ॥ ૧૪ ॥

અપ્પિયા દેવકામાણં, કામરૂવવિઉવ્વિણો ।

ઉડ્ઢં કપ્પેસુ ચિટ્ઠંતિ, પુવ્વા વાસસયા બહૂ ॥૧૫॥ જુમ્મમ્

વિસદ્દશૈઃ શીલૈઃ, યક્ષાઃ ઉત્તરોત્તરાઃ ।

મહાશુક્લૈવ દીપ્યમાનાઃ, મન્યમાના અપુનશ્ચયવમ્ ॥ ૧૪ ॥

અર્પિતા દેવકામેભ્યઃ, નામરૂપવિકુર્વાણાઃ ।

ઉર્ધ્વં કલ્પેષુ તિષ્ઠન્તિ, પૂર્વાણિ વર્ષશતાતિ બહૂનિ ॥૧૫॥

યુગ્મમ્ ॥

અર્થ—આગળ આગળ શ્રેષ્ઠ, અત્યંત ઉજ્જવલતાએ ચંદ્ર-સૂર્ય જેવા પ્રકાશતા, વિશિષ્ટ કામ વગેરેના પ્રાપ્તિજન્ય સુખ સાગરમાં ડુબેલા અને લાંબી સ્થિતિ હોઈ મનમાં તિર્યંચ આદિમાં ઉત્પત્તિના અભાવને માનતા, પૂર્વકૃત પુણ્યે બાણે, દિવ્ય અંગના સ્પર્શ વગેરે દેવભોગોને સમર્પિત કરેલા, ઇચ્છા પ્રમાણે રૂપ વગેરે કરવાની શક્તિવાળા દેવો, પોત-પોતાના ચારિત્રમોહનીય કર્મક્ષયોપશમના અનુસારે અસ-માન-ભિન્ન ભિન્ન વ્રતપાલનરૂપ વિશિષ્ટ અનુષ્ઠાનો દ્વારા ક્રમસર સૌધર્મ વગેરે બાર દેવલોક, નવત્રૈવેયક, પાંચ

અનુત્તર કલ્પોમાં સ્વ-સ્વ આયુષ્યની સ્થિતિનો અનુભવ કરે છે. (૧૪-૧૫) (૧૦૮-૧૦૯)

તત્થ ઠિચ્છા જહાઠાણં, જક્ખવા આઠ્ઠક્ખયે ચુઆ ।

ઉવેતિ માણુસં જોણિ, સે દસંગેભિજાયઈ ॥ ૧૬ ॥

તત્ર સ્થિત્વા યથાસ્થાનં, યક્ષા આયુઃક્ષયે ચ્યુતાઃ ।

ઉપયાન્તિ માનુષીં યોનિં, સ દશાક્ષોઽભિજાયતે ॥ ૧૬ ॥

અર્થ-સૌધર્મ વગેરે દેવલોકમાં સ્વ-અનુષ્ઠાનના અનુસારે મળેલ ઇન્દ્ર વગેરે સ્થાનમાં રહી, દેવો આયુષ્યના ક્ષય બાદ ત્યાંથી સ્વર્ગને મનુષ્યજન્મમાં આવે છે. ત્યાં અવશિષ્ટ પુણ્યના અનુસારે દશ જાતના ભોગના ઉપકરણો મેળવે છે. (૧૬-૧૧૦)

સ્વિત્તં વત્થું હિરણ્ણં ચ, પસવો દાસ-પેરુપ્પં ।

ચત્તારિ કામસંધાણિ, તત્થ સે ઉવવજ્જઈ ॥ ૧૭ ॥

ક્ષેત્રં વાસ્તુ હિરણ્યં ચ, પશવો દાસપૌરુષેયં ।

ચત્વારઃ કામસ્કન્ધાઃ, તત્ર સ ઉપપદ્યતે ॥ ૧૭ ॥

અર્થ-ક્ષેત્ર, મકાનો, સોનું વગેરે ધાતુઓ, પશુઓ, નોકરો, ચતુરંગી સેના તથા શબ્દ વગેરે મનોહર કામભોગના હેતુરૂપ પુદ્ગલસમુદાય જે કુલમાં હોય તે ^૧ કુલમાં દેવ ઉત્પન્ન થાય છે. (૧૭-૧૧૧)

મિત્તવં નાઈવં હોઈ, ઉચ્ચાગોણ અવણ્ણવં ।

અપ્પાયંકે મહાપણ્ણે, અભિજાણે જસો બલે ॥ ૧૮ ॥

મિત્રવાન્ જ્ઞાતિમાન્ ભવતિ, ઉચ્ચૈર્ગોત્રશ્ચ વર્ણવાન્ ।

અલ્પાતઙ્ક મહાપ્રજ્ઞઃ અભિજાતઃ યશસ્વી બલી ॥ ૧૮ ॥

શ્રી ચતુરંગીય અધ્યયન-૩

૪૭

અર્થ-^૨મિત્રવાળો, ^૩સ્વજનવાળો, ^૪ઉંચા ગોત્રવાળો, ^૫પ્રશસ્ત શરીરની કાન્તિવાળો, ^૬નિરોગી, ^૭મહાન પ્રતિભાવાળો, ^૮વિનીત, ^૯યશસ્વી અને ^{૧૦}કાર્ય કરવામાં સામર્થ્યવાળો થાય છે. આ પ્રમાણે દેવ, દશ અંગવાળો મનુષ્ય બને છે. (૧૮-૧૧૨)

भुच्चा माणुस्सए भोए. अप्पडिरूवे अहाउयं ।

पुष्पं विसुद्धसद्धर्मः, केवलं बोधिं बुद्धबा ॥ १९ ॥

चउरंगं दुल्लहं णच्चा, संजमं पडिवज्जिया ।

तवसा धुअकम्मंसे, सिद्धे हवइ सासएत्ति वेमि ॥ २० ॥ युग्मम् ॥

भुक्त्वा मानुष्यकान् भोगान्, अप्रतिरूपः यथायुष्कम् ।

पूर्वं विशुद्धसद्धर्मः, केवलं बोधिं बुद्धबा ॥ १९ ॥

चतुरङ्गं दुर्लभं ज्ञात्वा, संयमं प्रतिपद्य ।

तपसा धृतकर्मांशः, सिद्धो भवति शाश्वतः इति

ब्रवीमि ॥ २० ॥ युग्मम् ॥

અર્થ-આયુષ્ય પ્રમાણે મનુષ્યના અનુપમ-મનોહર શબ્દ વગેરે ભોગો ભોગવીને, પૂર્વજન્મમાં નિદાન વગેરે વગરનો હોઈ સમ્યક્ ધર્મવાળો, નિષ્કલંક જિનકથિતતત્ત્વધર્મપ્રાપ્તિરૂપ યોધિનો અનુભવ કરીને, પૂર્વોક્ત મનુષ્યત્વ વગેરે ચાર અંગોને દુર્લભ જાણી, સર્વ સાવધ વિરતિરૂપ સંયમ આચરી, બાહ્ય-અભ્યંતર તપથી સકલ કર્મના અંશોનો ક્ષય કરી શાશ્વત સિદ્ધ બને છે. હે જંબૂ ! આ પ્રમાણે હું કહું છું, (૧૯-૨૦) (૧૧૩-૧૧૪)

॥ ત્રીજું શ્રી ચતુરંગીય અધ્યયન સંપૂર્ણ. ॥

શ્રી પ્રમાદાપ્રમાદાધ્યયન-૪

અસંખયં જીવિય મા પમાયણ, જરોવળીઅસસ હુ નત્થિ તાણં ।
 એવં વિઆળાહિ જણે પમત્તે, કિં નુ વિહિંસા અજયા ગહિતિ ॥૧॥

અસંસ્કૃતં જીવિતં મા પ્રમાદીઃ, જરોપનીતસ્ય હુ નાસ્તિ ત્રાણમ્ ।
 પતં વિજાનીહિ જનાઃ પ્રમત્તાઃ, કિં નુ વિહિંસા અયતાઃ

ગ્રહીણ્યન્તિ ॥ ૧ ॥

અર્થ-આ આયુષ્ય, સેંકડો પ્રયત્નોથી વધારી કે તૂટેલું તે સાંધી શકાતું નથી. તેથી ચાર અંગો મેળવ્યા પછી પ્રમાદ ન કરો ! જો પ્રમાદ કરશો તો ફરીથી ચાર અંગો દુર્લભ છે. વળી ઘરડાને ઘડપણ દૂર કરનાર શરણ નથી અથવા ઘરડો ધર્મ કરી શકતો નથી, માટે ઘડપણ આવ્યા પહેલાં ધર્મ કરવામાં પ્રમાદ ન કરો. પ્રમાદી, પાપસ્થાનોને સેવનારા, વિવિધ હિંસા કરનારા જીવો, દુઃખસ્થાન નરક વગેરેના મહેમાન બને છે. કોઈ તેઓને બચાવી શકતું નથી, માટે ધર્મમાં પ્રમાદ ન કરો. (૧-૧૧૫)

જે પાવકમ્મેહિ ધણં મણૂસા, સમાયયંતી અમહં ગહાય ।
 પહાય તે પાસપયટ્ટિણ નરે, વેરાણુવદ્ધા નરયં ઉવિત્તિ ॥૨॥

શ્રી અકામમરણીયાધ્યયન-૫

૪૯

ये पापकर्मभिः धनं मनुष्याः, समाददते अमर्ति गृहीत्वा ।
प्रहाय ते पाशप्रवृत्ताः नराः, वैरानुबद्धाः नरकं उपयान्ति ॥२॥

અર્થ—જે મનુષ્યો ધનની મહત્તાનો નિર્ણય કરી પાપકર્મો કરી ધન કમાય છે, તે સ્ત્રીપાશમાં બંધાયેલા પુરૂષો ધનને છોડી, વૈરની પરંપરાવાળા રત્નપ્રભા વગેરે નરકના પ્રતિ પ્રસ્થાન કરે છે. (૨-૧૧૬)

तेणे जहा संधिमुहे गहीए, स कम्मुणा किच्चइ पावकारी ।
एवं पया पेच्चइदं च लेए, कडाण कम्माण न मुक्खु अत्थि ॥६॥
स्तेनो यथा सन्धिमुखे गृहीतः, स्वकर्मणा कृत्यते पापकारी ।
एवं प्रजा प्रेत्य इह च लेके, कृतानां कर्मणां न मोक्षोऽस्ति ॥३॥

અર્થ—જેમ પાપ કરનાર ચોર, ખાતર પાડતાં-ચોરી કરતાં પકડાઈ જતાં તેને પકડનારાઓ કાપી-મારી નાખે છે. તેમ જીવ, આ લોક-પરલોકમાં પોતે કરેલ-કર્મ અને એ કર્મો કરેલ વિવિધ બાધાઓથી પીડાય છે; કેમ કે; કરેલા કર્મોને લોગબ્યા સિવાય છુટકો નથી. (૩-૧૧૭)

संसारमावण परस्स अट्ठा, साहारणं जं च करेइ कम्मं ।
कम्मस्स ते तस्स उवेअकाले, न बंधवा बंधवयं उविति ॥४॥

संसारमापन्नः परस्य अर्थाय, साधारणं यच्च करोति कर्म ।
कर्मणस्ते तस्य तु वेदकाले, न बान्धवाः बान्धवतां उपयन्ति ॥४॥

અર્થ—ઉચ્ચ-નીચ જીવાયોનિમાં ભ્રમણરૂપ સંસારને પામેલો જીવ, 'પુત્ર, સ્ત્રી વગેરે બીજાઓ માટે અથવા સ્વ-પર નિમિત્તે જે ખેતી વગેરે કર્મ કરે છે, પણ તે કર્મના ઉદય

૪

કાલમાં સ્વજનો બંધુતા બતલાવતા નથી. અર્થાત્ તે કર્મો તો પોતાને એકલાનેજ લોગવવાં પડે છે. (૪-૧૧૮)

વિત્તેન તાણં ન લભે પમત્તો, ઇમમ્મિ લોએ અદુવા પરત્થ ।

દીવપ્પણટ્ઠે વ અણંતમોહે, ણેઆઉઅં દટ્ટુમદટ્ટુમેવ ॥૫॥

વિત્તેન ત્રાણં ન લભતે પ્રમત્તઃ, અસ્મિન્નલોકે અથવા પરત્ર ।
દીપપ્રણટ્ટ ઇવ અનન્તમોહઃ, નૈયાયિકં દટ્ટ્વા અદટ્ટ્વૈવ ॥૫॥

અર્થ—પ્રમાદમાં ફસેલા જીવને આ જન્મમાં કે પરલવમાં ધન, પોતે કરેલા કર્મોથી રક્ષણ આપતું નથી. જેમ દીવાના બૂઝાઈ જવાથી જોયેલી વસ્તુ નહીં જોયેલી જ બની જાય છે; તેમ મિથ્યાજ્ઞાનરૂપ કે દ્રવ્યાદિ-મોહરૂપ અનંત-મોહ વાળો, સમ્યગ્દર્શનાદિરૂપ મોક્ષમાર્ગ મેળવનારો છતાં નહીં મેળવનારો જ બની જાય છે. અર્થાત્ ફક્ત ધન, સ્વરક્ષક નથી બનતું, એટલું જ નહીં પણ મુશ્કેલીથી મેળવેલ રક્ષણ હેતુ સમ્યગ્દર્શન વગેરેનો પણ વિનાશ કરે છે. (૫-૧૧૯)

સુત્તેસુ આવી પઢિબુદ્ધજીવી, ન વીસસે પઢિઅ આસુપન્ને ।

ઘોરા મુહુત્તા અબલં શરીરં, મારંડપક્ષીવ ચરડપમત્તો ॥૬॥

સુત્તેષુ चापि प्रतिबुद्धजीवी, न विश्वसेत् पण्डित आशुप्रज्ञः ।
घोरा मुहूर्ता अबलं शरीरं, भारण्डपक्षीव चरेदप्रमत्तः ॥६॥

અર્થ—ઘણા લોકો દ્રવ્યભાવથી સુષુપ્ત છતાં, વિવેકી જીવ ત્યાં સુધી દ્રવ્યભાવથી જાગૃતિવાળો રહે છે કે-મુહૂર્ત, દિવસ વગેરે કાલવિશેષો, નિરંતર પણ પ્રાણાપહારી હોઈ ભયંકર છે. વળી મૃત્યુદાયી મુહૂર્ત વગેરેને દૂર કરવાને કે

શ્રી પ્રમાદાપ્રમાદાધ્યયન-૪

૫૧

સહવાને શરીર અસમર્થ છે. માટે શીઘ્ર પ્રજ્ઞાવાળા પંડિતે,
'બહુજનના આદરલાવને પામેલા પ્રમાદો અનર્થકારી નથી.'
—એમ માની પ્રમાદોમાં વિશ્વાસ ન રાખવો જોઈએ. વાસ્તંજ
ભારંડપંખીની માફક અપ્રમત્ત બની વિચરવું જોઈએ
(૬-૧૨૦)

ચરે પયાઈં પરિસંકમાણો, જં કિંચિ પાસંં ઇહ મન્નમાણો ।

લામંતરે જીવિઅ બૂહરૂત્તા, પચ્છા પરિન્નાય મલાવધંસી ॥૭॥

ચરેત્ પદાનિ પરિશઙ્કમાનઃ, યત્ કિંચિત્ પાશંં ઇહ મન્યમાનઃ ।
લામાન્તરે જીવિતંં વૃંહયિત્વા, પશ્ચાત્ પરિન્નાય મલાપધ્વંસી ॥૭॥

અર્થ—જે કાંઈ દુધ્યાન વગેરે પ્રમાદસ્થાનને પાશની
માફક બંધ હેતુરૂપે માનતા, સંયમની વિરાધના ન થાય
એ રીતે મુનિએ ચાલવું જોઈએ. સમ્યગ્દર્શન વગેરે ગુણોના
લાભ સુધી જીવનનું રક્ષણ-સંવર્ધન કરી, હવે વિશિષ્ટ
ગુણ નિર્જરા, ધર્મધ્યાન વગેરે લાભ થવો અશક્ય છે, એમ
બાણી લક્ષ્મીપ્રત્યાખ્યાનપૂર્વક સર્વથા જીવનનિરપેક્ષ થઈ
કર્મમલનો નાશ કરનાર થવું જોઈએ. (૭-૧૨૧)

છંદં નિરોહેણ ઉવેઙ મોક્ષં, આસે જહા સિક્ખિઅવમ્મધારી ।

પુવ્વાઈં વાસાઈં ચરજ્જમત્તો, તમ્હા મુણી ચિપ્પમુવેઙ મોક્ષં ॥૮॥

છન્દોનિરોધેન ઉપૈતિ મોક્ષં, અથ્વા યથા શિક્ષિતવર્મધારી ।

પૂર્વાણિ વર્ષાણિ ચરેદ્દ્રમત્તઃ, તસ્માદ મુનિઃ ક્ષિપ્રમુપૈતિ મોક્ષમ્ ॥૮॥

અર્થ—જેમ ઘોડો કેળવાયેલો કવચધારી વિજેતા બને
છે, તેમ મુનિ ગુરુપારતંત્ર સ્વીકારી, નિરાગ્રહી બની નિષ્ક-
પાયી સંપૂર્ણ સંયમધારી હોઈ મોક્ષ પામે છે. તેથી સ્વચ્છંદતા

૫૨

ઉત્તરોદયનસૂત્ર સાથે

છોડી પ્રમાદ વગરના આચરણથી મુનિ મુક્તિને મેળવે છે. વાસ્તે હે મુનિ! પૂર્વ વર્ષો સુધી પણ અપ્રમત્ત બની વિચરે. (૮-૧૨૨)

સ પુત્રમેવં ન લમેજ્જ પચ્છા, એસોવમા સાસયવાહાણં ।
વિસીઅઈ સીદિલે આડઅમ્મિ, કાલેવણીણ સરીરસ્સ મેદ ॥૧॥

સ પૂર્વમેવં ન લમેત પશ્ચાન્, પ્ષોપમા શાશ્વતવાદિનામ્ ।
વિષીદતિ શિથિલે આયુષિ, કાલોપનીતે શરીરસ્ય મેદે ॥૧॥

અર્થ—જે પહેલેથીજ અપ્રમત્ત ન હોય તે અંત્ય-કાલે પણ પૂર્વની જેમ અપ્રમાદને ન પામી શકે. ‘અમે પછીથી ધર્મ કરીશું.’—આવી ધારણા, કદાચ નિરુપક્રમ આયુષ્યવાળા હોઈ પોતાને શાશ્વત તરીકે માન્યતાવાળાઓને યુક્ત થાય, પણ પાણીના પરપોટા જેવા આયુષ્યવાળાઓ તો ઉત્તરકાલમાં ખેદ પામે છે. આત્મપ્રદેશોને છોડનાર, આયુષ્ય થાય કે મૃત્યુના આવ્યા પહેલાં, શરીરથી છૂટા થતાં પહેલાં આત્માએ પ્રમાદનો પરિહાર કરવો જોઈએ. (૮-૧૨૩)

સ્વિપ્પં ન સકેહિ વિવેગમેઉં, તમ્હા સમુદ્ધાય પહાય કામે ।
સમેચ્ચ લોગં સમયા મહેસી, અપ્પાણરક્ષી વ ચરડપ્પમત્તો ॥૧૦॥

સ્વિપ્પં ન શક્નોતિ વિવેકમેતું, તસ્માન્ સમુત્થાય પ્રહાય કામાન્ ।
સમેત્ય લોકં સમતયા મહર્ષિઃ, આત્મરક્ષીવ ચરાપ્રમત્તઃ ॥૧૦॥

અર્થ—તત્કાલ સર્વ સંગત્યાગ કે કષાયત્યાગરૂપ વિવેક પામી શકતો નથી, માટે ‘હું પછીથી ધર્મ કરીશ.’—આવા આલસના ત્યાગપૂર્વક ઉદ્યમ કરી, કામલોગોને છોડી, પ્રાણી-

શ્રી પ્રમાદપ્રમાદધ્યયન-૪

૫૩

સમૂહરૂપ લોકના તરફ સમદષ્ટિ રાખી, મોક્ષાભિલાષી બની,
કુગતિગમન વગેરેથી આત્માને બચાવી, અપ્રમત્તપણે પ્રગતિ
સાધવી જોઈએ. (૧૦-૧૨૪)

મુહું મુહું મોહગુણે જયંતં, અણેગરૂવા સમણં ચરંતં ।

ફાસા ફુસન્તી અસમંજસં ચ, ન તેસુ મિલ્લુ મળસા પડસે ॥૧૧॥

મુહુર્મુહુઃ મોહગુણાન્ જયન્તં, અનેકરૂપાઃ ધમણં ચરન્તમ્ ।

સ્પર્શાઃ સ્પૃશન્તિ અસમંજસં ચ,

ન તેષુ મિશ્કુર્મનસા પ્રદ્વિષ્યાત્ ॥૧૧॥

અર્થ—વારંવાર મોહક શબ્દ વગેરેને જીતનાર
સંયમમાર્ગમાં વિચરનાર મુનિ, વિવિધ પ્રકારવાળા પ્રતિકૂલ
શબ્દ વગેરે વિષયોની ઉપસ્થિતિમાં મનથી પણ દ્વેષ ન કરે, અર્થાત્
જેમ અનુકૂલ વિષયોમાં રાગ ન કરે તેમ અનિષ્ટ વિષયોમાં
દ્વેષ ન કરે. (૧૧-૧૨૫)

મંદા ય ફાસા બહુલોહણિજ્જા, તહપ્પગારેસુ મણં ન કુજ્જા ।

રક્ષિવજ્જ કોહં વિણ્ણજ્જ માણં,

માયં ન સેવેજ્જ પયહિજ્જ લોહં ॥૧૨॥

મન્દાશ્ચ સ્પર્શા બહુલોમનીયાઃ, તથાપ્રકારેષુ મનો ન કુર્યાત્ ।

રક્ષેત્ ક્રોધં વિનયેત્ માનં,

માયાં ન સેવેત પ્રજહ્યાત્ લોભમ્ ॥૧૨॥

અર્થ—વિવેકીને અવિવેકી બનાવનાર, ચિત્તાકર્ષક
કોમલ સ્પર્શ—મધુર રસ વગેરેમાં મુનિ મન મૂકે નહીં; તથા
ક્રોધને વારે, અહંકારને દૂર કરે, માયા ન સેવે અને આસક્તિને
છોડે. (૧૨-૧૨૬)

૫૪

શ્રી ઉત્તરાધ્યયનસૂત્રસાથં

જે સંખ્યા તુચ્છ પરપ્પઘાઈ, તે પિજ્જદોસાણુગયા પરજ્ઞા ।

एए अहम्मेत्ति दुगुंछमाणो,

કંચે ગુણે જાવ સરીરમેઓ ત્તિ વેમિ ॥૧૩॥

ये संस्कृताः तुच्छाः परप्रवादिनः, ते प्रेमद्वेषानुगता परवशाः ।

एते अधर्मा इति जुगुप्समानः,

કાઙ્ક્ષેદ્ ગુણાન્ યાવત્ શરીરમેદઃ इति ब्रवीमि ॥૧૩॥

અર્થ—જે બાહ્ય શુદ્ધિવાળાઓ, તત્ત્વને નહીં જાણનારા અને યથેચ્છ બોલનારા હોઈ તુચ્છ પરતીર્થિકો છે, તે અનંતાનુબંધી રાગ-દ્વેષવાળા જાણવા. આ, તથાવિધ રાગ-દ્વેષવાળા, અધર્મના હેતુ હોઈ અધર્મ છે એમ તેના સ્વરૂપને સમજી, તેઓની નિંદાના પરિહારપૂર્વક, મરણ સુધી, જિન-આગમમાં કહેલ જ્ઞાન-દર્શન-ચારિત્ર વગેરે ગુણોની અભિલાષા, મુનિ કરે. આ પ્રમાણે હે જંબૂ ! હું કહું છું. (૧૩-૧૨૭)

॥ ચોથું શ્રી પ્રમાદાપ્રમાદાધ્યયન સંપૂર્ણ. ॥

